

მისეელ თუმანიშვილის სახელობის
ოქტრალური სელოენების განეიარების
ფონდი

Tumanishvili Theatre Foundation

ქართული პიესა 2012

გამომცემლობა „კენტავრი“
თბილისი
2013

ნინო მირზიაშვილი

მაცეკვე ტანგო!

პიესა ორ მოქმედებად

მოქმედი პირნი:

კოტე – საშუალო ასაკის მამაკაცი
ნელი – მისი მეუღლე, საშუალო ასაკის
ზაზა – მათი ვაჟი
გიორგი – მეზობელი
ნატუკა – გიორგის ქალიშვილი
ბექა – ნატუკას შეყვარებული
სასწრაფოს ექიმი
სამარშრუტოს მძღოლი
მეზობლები

პირველი მოქმედება

ოთახი. დილა. გამოდის ასაკოვანი ქალი ხალათში, თავისთვის ლაპარაკობს.

ნელი: ...ამინთო შუადამისას სინათლე... არ ეძინებოდა, ბატონო, და რა ექნა?..
ატენა გაზეთების შრიალი... თითქოს დღისით უშლიდეს ვინმე კითხვას... რა
საქმე აქვს ნეტავი?... გამათენებინა... ახლა თვითონ ხვრინავს... შენ იყავი მთელი
დღე დარეტიანებული, ვის აინტერესებს... (შლის მაგიდას საუზმისთვის.
გამოდის ასაკოვანი კაცი, ახალი გაღვიძებულია. ტელევიზორს რთავს. დადგება
და უყურებს) აჰა, გამობრძანდა გამოძინებული!.. მოდი, ახლა, კაცო! დააყენე
საშველი! ვისაუზმოთ და ალაგდეს ეს მაგიდა, შუადღემდე რომაა გაშლილი!..
(თავისთვის) ჩაუჯდა დილიდან ტელევიზორს... შუადღემდე ხომ უზის... მერე –
არ მეძინებო! რა დააძინებს? რომ დაიძინო, უნდა დაწვე და თვალები დახუჭო!
ეს ზის, დაქაჩული აქვს თვალები ვასაკასავით და ელოდება, ეკრანიდან ხელს
როდის გამოყოფს ვინმე და გამოურთავს ტელევიზორს!.. (გადის. შემოაქვს
ტაშტით გასაფენი სარეცხი) ვერაფერს ვერ ამჩნევს, ვერავის ვერ ამჩნევს... გინდა
მე ვყოფილვარ და გინდა კოდოს უწუილია... (გადის აივანზე სარეცხის
გასაფენად)

კოტე მდუმარედ უყურებს ტელევიზორს. შეკვრილდება. მიიხედ-მოიხედავს,
დაინახავს აივნის ღია კარს, მივა და მიხურავს, გადაკეტავს გასაღებით და
გადის მეორე ოთხში.

ბინა დაბნელდება.

განათლება მეორე ბინა. ოთახი. ტახტზე გაშლილ ლოგინში ნატო წევს. ყურსაცვამებით უსმენს მუსიკას. თან მესიჯს აგზავნის მობილურით. კარი ფრთხილად იღება, ნატო თავზე საბანს წაიფარებს. შემოდის გიორგი.

გიორგი: გაიღვიძე, ნატო!

ნატო საბნის შიგნით გადატრიალდება.

გიორგი: ნატო! ნატო!

ნატო: ჰა? (მოიხსნის ყურსაცვამებს)

გიორგი: გაიღვიძე?

ნატო: ხო! (იკეთებს ყურსაცვამებს)

გიორგი: არ ადგები? იოგურტები ამოგიტანე, ფუნთუშები, ბანანი... კიდევ გინდოდა რამე?

ნატო: (ამოყოფს თავს საბნიდან, მოიხსნის ყურსაცვამებს) ჰა?

გიორგი: კიდევ ხომ არ გინდა რამე?

ნატო: არა! (ისევ იკეთებს ყურსაცვამებს)

გიორგი: ახტი, აბა, მამიკო და ისაუზმე. ხომ არ გადაიფიქრე? იქნებ წამოხვიდე ნაკვეთში, ჰაერზე... დაისვენებ, გაერთობი... გინდა გოგოებიც წავიყვანო?

დაურეკე ლიკას, თიკას... რა ვიცი, ვისაც გინდა... მერე იქედან სადმე შეგიყვანო და გასადილებო... გინდა ხინკალზე... გინდა... რა ვიცი, სადაც გინდათ... სად დადიხართ ხოლმე... გინდა კინოში წავიყვანო...

ნატო: (ამოხედავს საბნიდან) ჰა? არა! (ისევ გაიკეთებს ყურსაცვამები და არც ტელეფონს უშვებს ხელიდან)

გიორგი: კარგი, რა ნატო! ნუ მებუტები! მე შენთვის ვაკეთებ, რასაც ვაკეთებ...

რატომ არ გინდა გაიგო, რომ ის ბიჭი შენი შესაფერისი არ არის? ლუიზამ მითხრა, გაგიჟებულეები არიან იმის მეზობლებიო, ქალების რიგი მიდის, რიგი მოდისო... შენ კიდევ შტერივით გჯერა, რასაც გეუბნება... რომ გეფიცება სიყვარულს... შენ რა იცი... გამოუცდელი ხარ ჯერ... მაგისტრანების ამბავი მე მკითხე... რამდენი მინახავს ეგეთი... რა ენაღვლება რა! აგერ ბატონო, სახლ-კარიანი, ყველაფრით უზრუნველყოფილი ანგელოზით გოგო გამოგიჭირა და გასულელებს. დედაშენმა რომ გაიგოს, ფეხით ჩამოვა... ცხრა მთას იქეთაა ქალი გადახვეწილი, შენ რომ არაფერი მოგაკლდეს... (ნატო დგება. ყურსაცვამებს იხსნის, ჰაიპარად ასწორებს ლოგინს. აშკარად არ ესმის მამის ლაპარაკი) ...ის იქ იდგამს წელზე ფეხს, მე აქ... და რისთვის, ვისთვის... გადაეყრება მერე შენი ნალოლიავეები შვილი ვიღაცა ყალთაბანდს და მოგჭამა ჭირი... მორჩა, აღარც დედა ახსოვს, აღარც მამა... იხეთქე გული, დაიმართე ინფარქტი და ინსულტი... უყურე, როგორ იღუპება... ლუიზა რომ არა ...

ნატო: (სადღაც აღიქვამს მამის სიტყვებს) ვაიმე, საწყალი... (სხვათაშორის შეიცხადებს) მერე?

გიორგი: მერე უკვე გვიან იქნება... მერე რაღას უშველი?

ნატო: და ასე ცუდადაა?

გიორგი: ხოდა, სანამ ძალიან ცუდად იქნება საქმე, სანამ შველა შეიძლება... მაგას არ გელაპარაკები?

ნატო: მე რა ვქნა? (განაგრძობს ოთახში სიარულს. ტანსაცმელს ეძებს, არჩევს...) არაფერი ეშველება?

გიორგი: დაანებე თავი და ეშველება ყველაფერს!

ნატო: მე რა შუაში ვარ? ასი წელი, რა!

გიორგი: შვილო, ის თუ არ გეშვება, მითხარი და თავს წავაწყვეტ! ვინ ოხერია...

ნატო: რაღა თავის წაწყვეტა უნდა, ინფარქტი და ინსულტი ქონია...

გიორგი: ვისა, კაცო? როდის?

ნატო: ახლა არ თქვი?

გიორგი: რა?

ნატო: ინფარქტი და ინსულტიო...

გიორგი: ხოდა, მერე გვიან იქნება-მეთქი...

ნატო: მერე მიხედეთ ნათესაებმა.

გიორგი: შვილო! ვერ მითხარი, ასე თუ იყო საქმე? მაგის სეირს გაყურებინებ! რა ნათესაეები მინდა მაგასთან, ცალი ხელით მოვერევი.

(ნატოს მობილური რეკავს. მესიჯი მოუვიდა. ნატო მესიჯს წაიკითხავს და თვითონაც იწყებს აკრეფას. აღარ უსმენს მამას)

გიორგი: სად ვნახო, მითხარი და მაგას... მე ვიცი მაგისი ამბავი... სად იქნება, სად?

ნატო: სად იქნება და საავადმყოფოში.

გიორგი: საავადმყოფოში რა უნდა?

ნატო: (მესიჯებითაა დაკავებული) აბა, სახლში...

გიორგი: ხოდა, მომეცი მისამართი. (ნატო გართულია მესიჯებით) ნატო! მისამართი მითხარი!

ნატო: ჰა? აგერ არ ცხოვრობს, პირდაპირ კორპუსში?

გიორგი: აქ მოგვიჩონდა ახლა? გადმოვიდა?

ნატო: ჰა? სულ აქ არ იყო?

გიორგი: როდის, კაცო? ლუიზას დაქალის მეზობელი არაა? სოლოლაკში არ ცხოვრობს? აღმართზე რომ ახვალ, ოღონდ რომელი სახლია, ზუსტად არ ვიცი. ნატო! ამოიღე ხმა!

ნატო: (მოწყდება ტელეფონს) ჰა? რა მეზობელი? ვისზე მეუბნები?

გიორგი: იმ ვაჟბატონზე, ბექაა თუ რაღაცა...

ნატო: აბა ლუიზას ინსულტი თუ ინფარქტი აქვსო? ბექა რა შუაშია?

გიორგი: რას ლაპარაკობ, გოგო? ლუიზა რაღა შუაშია?

ნატო: შენ არ თქვი?

გიორგი: გამოგაშტერა მაგ ტელეფონმა შენ! რა მიწერ-მოწერა აგიტყდა! ამხელა კაცი აქ ქადაგად ვარ დავარდნილი და ამას აცა-ბაცად ესმის ყველაფერი, თურმე! მოიწყვიტე ის ვაჟბატონი, მე შენ გელაპარაკები, თორემ მე ვიცი, რასაც ვუზამ!

ნატო: რას გადაეკიდე, ვერ გავიგე, არ იცნობ, თვალთ არ გინახავს და იმ ჭორიკანა ლუიზას უჯერებ? რას გადაგვეკიდა ეს ლუიზაა თუ ვიღაცაა... ვიცი, რაც აწრუწუნებს (ბაძავს ლაპარაკში) „მაგფერი ბაღანე, ნატუკა რომაა, სადაა... მაგიზა ერთი იმფერი ჩუმი, წყნარი, ოჯახის ბიჭი მყავს – მეფის ასულს შეშურდება! დილას გაკაკუნდება მისი ქუსლიანი, ოთხკუთხედცხვირიანი ფეხსაცმელებით სამსახურში, საღამოს მოკაკუნდება... გაკაკუნდება – მოკაკუნდება... მერე დაკაკუნდება კომპიუტერთან და კაკუნებს და კაკუნებს თავისთვის... ხმას არ იღებს...“ ჰოდა ყავდეს ის კოდალა! რა გამიწყალა გული? მაგიტომაც იგონებს სისულელეებს, ფეხი ვერ გადამიდგამს ქუჩაში... შენ კიდევ მაგის გჯერა და ჩემი მოსმენა არ გინდა! არ მინდა არაფერ სხვა! მე ბექა

მომწონს და მიყვარს და არ მაინტერესებს, ვინ რას ლაპარაკობს! მორჩა და გათავდა!

გიორგი: ახ, ასე არა? გადაგაცდინა ხომ ჭკუიდან იმ უსაქმურმა!.. ახლა მე მიყურეთ შენც და იმანაც! მე შენ გეუბნები, არც შეხვდები, არც დაელაპარაკები! არ გესმის შენ ნორმალური და ადამიანური ლაპარაკი, ხომ? ჩაიცვი ახლავე და წამოდი ჩემთან ერთად ნაკვეთში, მე შენ გეუბნები!

ნატო: არა, არ წამოვალ! რა ჯანდაბა მინდა იქ! ვიჯდები სახლში!

გიორგი: ჰოდა იჯდები! ფეხს ვერ გაადგამ გარეთ! მომეცი შენი გასაღები! შიგნიდან ჩაკეტავ კარს! გარეთ ვერ გახვალ – ღიად ხომ ვერ დააგდებ სახლს? თანაც ლუიზას დაგიყენებ გარეთ ყარაულად!

ნატო: აუ, ისევ ლუიზა! (ბაძავს ლუიზას. მოიმარჯვებს დურბინდს) „ჰეჰ, გამევიდა სახლიდან! (ვითომ ტელეფონის ყურმილს იღებს) „ხო, მე ვარ, გიორგი! გამევიდა ნატოულიკა... დედა, რა გოგოა, გადარევას ვარ! რაფერი შხვართი, რაფერი ლამაზი... ახალი ბლუზკა ჩოუცვია... დედამისმა გამოუგზავნა ხომ? რაფერ ზედ ყობით და რაფერ არ გაფასებთ... თქვენისანა მშობლები სადაა... მარა ამ ბაღნებს რას დაანახებ... რას ფიქრობს, რას აპირობს... არა, ჩემო გიორგი! ყველა ღონე უნდა იხმარო, რომე გადაარჩინო შენი ბაღანე! იმფერი ბიჭიზა მინდა, იმფერი...“

გიორგი: (გამორთავს ქალაქის ტელეფონს, ამოიხრის იღლიაში, მერე ნატოსთან მივა, მობილურს გამოგლიჯავს ხელიდან) ადამიანი ჩვენთვის ცდილობს და ეს დასცინის! მე მალე მოვალ და მერე კიდევ დაგელაპარაკები!!!

(გავარდება ოთახიდან)

ნატო: აუუ, მამა, კარგი რა, კარგიი... (დაემხობა ტახტზე)

ბინა ჩაბნელებდა. განათდება ნელის და კოტეს ბინა.

ნელი: (ამთავრებს სარეცხის გაფენას, კარებს ეჯაჯგურება, მერე ატეხავს კაკუნს) კოტე! კოტე!!!

(კოტე ნახევრად ჩაცმული გამოდის. უხმოდ მიიხედ-მოიხედავს. ნელი აკაკუნებს, რაც ძალი და ღონე აქვს. კოტე უღებს კარს. ეცინება)

ნელი: რა გახდა ეს საკეტები!!!! ხომ ვამბობ, მე ვარ თუ არა – კაცი ვერ ამჩნევს!!! მერამდენედ უნდა ჩამკეტო აივანზე? რომ გასულიყავი გარეთ, რას მიბრძანებდი, რა უნდა მექნა? ფრთები ამექნია და გავფრენილიყავი თუ აქვე გამეკეთებინა ბუდე?

კოტე: გადაძვრებოდი მეზობელთან ყავაზე საჭუკჭუკოდ...

ნელი: დღესვე წაიღე ორივე საკეტი გასაკეთებლად!!! ერთი გარედან არ იღება, მეორე შიგნიდან არ იკეტება! რა უბედურებაა, ბოლოს და ბოლოს!

კოტე: მიმაქვს! დღეს მიმაქვს! დილიდან იწყება ღრრრ-ღრრრ (ხერხვის იმიტაცია)

ნელი: ხო, როგორ იჩაგრები... მეცოდები პირდაპირ!.. ჩემი ნერვების მოშლის გარდა, არაფერს აკეთებ! ეს ვის გადავეყარე, ღმერთო ჩემო!... (გადის, მალევე შემოდის) მოდი, ახლა, ისაუზმე და... (კოტე გადის) კაცო, მე მოდი გითხარი თუ მიდი?... რას დადის, რას ეძებს... გამაგიჟა ქალი! რას აკეთებ მთელი დილა? (გასძახებს) მოდიხარ, თუ არა? (კოტე ისევ შემოვა, ინსტრუმენტებით ხელში. ცოტა ხანს დადგება. მერე მიდის აივნის კარებთან და საკეტს სხნის. ნელი უცებ

გაჩერდება, თავზე ხელებს შემოიდებს) ღამე თითქოს ყელში რაღაც მიჭერდა... მახრხოვდა...

კოტე: (გამოხედავს) ჩემზე გაქვს ეჭვი?

ნელი: შენ! შენ გენაცვალე, კითხვა აგიტყდა შუადამისას! დამანათა პროექტორი... მომიწყო აქ „სიომკები“... ნათურა მაინც გამოცვალე და შედარებით სუსტი დააყენე!.. აპაჰ, როგორ გეკადრებათ!.. უჰ... თითქოს თავში რაღაც მიკაკუნებს...

კოტე: (საკეტის მოხსნას ამოვრებს და ჩაილილინებს) კოდალები...კოდალები...

ნელი: ხო, იცინე, იცინე! მოგკვდები და მერე დამცინე.

კოტე: მოკვდები და გაგასვენებ „პალიროგკიანი“ კუბოთი ჩემს მამაპაპისეულ სასაფლაოზე რაჭაში!

ნელი: აბაა, რაჭაში, ხო! რა მინდა რაჭაში! რა დამრჩენია რაჭაში? იქ არ დავსაფლავდები მე! ამოვხტები საფლავიდან! რაჭაში! Еще чего! ზაზუკას და ნუცას დაეუბარებ... კატეგორიულად!.. შენც და მეც აქ დავსაფლავდებით!

კოტე: აქ მე ამოვხტები!.. და ვიხტუნაოთ ასე პინგ-პონგის ბურთებივით აქეთ-იქეთ... (იცინის)

ნელი: (გაცხარებული) და არც „პალიროგკიანი“ კუბო და მაიმუნობა არ მჭირდება მე!

კოტე: აბა, „მეტრაჟნი“ ცელოფანი? თუ პირდაპირ ზედ მოგარტყათ სახელურები? (კოტე გადის და მალევე შემოდის, ამჯერად ჩაცმული)

ნელი: იცინე, ხო იცინე და იმაიმუნე! ვნახავ, ვინ იქნება შენი პატრონი. შეიღების იმედი თუ გაქვს – იმათ თავიანთი ცხოვრება აქვთ! მე მომიარე გირჩენია... (კოტე შემოდის, ამჯერად ჩაცმული)

კოტე: რაც მე შენს მოვლაში ღამეები მითენებია... (წაიმღერებს) რაც მე შენს დევნაში ღამეები მითენებია... Джульетта на балконе!..

ნელი: ახლა ამიგდე საცინლად... ღამეები უთენებია! ძალიან კი გადაიღალე, შენმა მხემ! მთელი ჩვენი ნაცნობობის მანძილზე ფეხბურთის ორი სხვადასხვა მატჩის თითო ტაიმი შემომწირე, ისიც ვიდეოჩანაწერი!

კოტე: რატომ? ერთხელ პირდაპირი ტრანსლაციაც შემოგწირე. „სპარტაკი“ – კიევის „დინამო“! კარგად მახსოვს!

ნელი: ხო, სამშობიაროში რომ მიგყავდი, ზაზას რომ ვაჩენდი! იმას ვფიქრობ, ჩემი გასვენება რომ დაემთხვას ფეხბურთის მატჩს, დაუმარხავს დამტოვებ!

ვაიიი... სად მქონდა ჭკუა, შენ რომ მოგყვებოდდი!

კოტე: რას ლაპარაკობ, მომყვებოდი კი არა, სირბილით არ მომდევდი? გადაგარჩინე, თორემ დარჩებოდი შინაბერა.

ნელი: აბა, საწყალი!.. რიგი მედგა, რიგი! სწორედ მათმა ცოდვამ მიწია, ვისაც უარი ვუთხარი... იმიტომ მსჯის ღმერთი!

კოტე: კარგი, აჰა, მოვედი და ვისაუზმოთ! ამას არ შეეჭამ, მარტო ჩაის დაეღვე. უცებ წავალ, მალევე მოვალ და მერე შეეჭამ...

ნელი: კაცო, მე აქ კვების ობიექტი კი არა მაქვს! მთელი დღე შენს მომსახურებაში უნდა ვიყო? ათასი საქმე მაქვს... მეც წასასვლელი ვარ!

კოტე : წადი მერე...

ნელი: არც არავინ იკითხავს, სად მიდიხარ, ვისთან მიდიხარ, როდის მოხვალ...

კოტე: სად მიდიხარ? ვისთან მიდიხარ და როდის მოხვალ?

ნელი: ძალიან გაინტერესებს რა! ნეტავი როდის გიკითხავს...

კოტე: მე ყოველთვის გეკითხები... თვალებით.

ნელი: თვალებით და „ამირან გულში მღეროდა“ ამომივიდა ყელში! არც გაინტერესებს ჩემი არაფერი... იქნებ სად მივდივარ?..

კოტე: დარწმუნებული ვარ შენში და ვიცი, შენს თავს ვერავინ წამართმევს.

(ყალბი პათოსით) მე მუდამ შენს სადარაჯოზე ვდგავარ! ვერ გადავიტან

უშენობას! უშენოდ, ჩემო ნელიკო, ჩემს სიცოცხლეს რაღა ფასი ექნება...

ნელი: კარგი, კარგი ერთი, რა!... ხუთწლედში ერთხელ ხმას ამოიღებ და ისიც რაღაცას მასხარაობ...

კოტე: (გაიმზადა კარაქიანი პური, გაშალა გახეთი და ჩარგო თავი შიგ. ნელიც მიუჯდება მაგიდას. საუზმობენ)

ოთახი ჩაბნელებდა. განათდება ნატოს ოთახი. ნატო ახლა კომპიუტერთნ ზის და მიწერ-მოწერითა დაკავებული. შემოიხედავს მამა.

გიორგი: მოდი, ისაუზმე!

ნატო: არ მინდა! ჯერ უნდა ვიბანავო.

გიორგი: საუზმე მაგიდაზე! მე მივდივარ! გესმის რას გეუბნები? მოიხედე აქეთ!

ნატო!

ნატო: დამანებე თავი!

გიორგი: მე შენ გაჩვენებ, „დამანებეს“! ჩემი ხელით დაგახრჩობთ შენც და იმ უსაქმურსაც!

ნატო: უსაქმური არაა, გითხარი, მხატვარია!

გიორგი: მხატვარი არა ის! (გაიხურავს კარს)

ნატო: აუუუ!

ნელის და კოტეს ბინა.

ნელი: გუშინ ნათელამ დარეკა. გოგის ოპერაციას უკეთებენ თურმე... ძალიან აწუხებს ის ფეხი, შარშან რომ მოიტეხა...

კოტე: (გაზეთს არ აშორებს თვალს) უჭუ...

ნელი: მარიკას, გენაცვალე, არაფერი არ აღელვებს... დაურეკავს ნათელას, შენი ძმა ამ დღეშია, მოდი, ხან შენ მიხედე, ხან მეო და მე სად შემიძლია მაგის მოვლა, იქით ვარ მისახედო... არადა, მივლინებებში კარგად დაქრის – ხან გერმანიაშია, ხან შვეიცარიაში...

(კოტე მდუმარედ კითხულობს)

ნელი: ახალი მეზობლები გადმოგვივიდნენ გვერდით. ერთი კვირაა ლაგდებიან, ლაგდებიან... რით ვერ დალაგდნენ... ამ სახლში ვინ გადადის, ვინ გადმოდის, ვედარ გავიგე... ძველი აღარავინ დარჩა... ვერავის დაელაპარაკები... სანამ გაიცნობ და დაუახლოვდები – გაყდიან ბინას და გადადიან..

კოტე თავს აქნევს.

ნელი: ნუკას ტაშის დაკვრა უსწავლია... ხან გაარტყავს ხელებს ერთმანეთს, ხან აცილებს... ზაზამ დამირეკა გუშინ, იმდენი მაცინა...

(კოტეს ღიმილისმაგვარი გამოეხატება სახეზე)

ნელი: მორჩაა... დაიკარგა საზოგადოებისთვის... ან ხელი აიქნიე, ან ფეხი... ან რამე მომიყევი, ან რაიმეთი გამართე... მთელი დღე ან გაზეთს კითხულობ, ან ტელევიზორს უყურებ, ან ჭადრაკის პარტიებს არჩევ... მე პირში ბალახი ამომივიდა, ყურებში ხავსი... გინდა ყოფილხარ, გინდა არა... მარტო იმისთვის მეკონტაქტები – „ეს სად არის, ის სად არის“ მკითხო... რა უბედურებაა ეს! დმერთო ჩემო, ვის შეგეწირე! გესმის, რას გელაპარაკები?

კოტე: (გაოცებული ახედავს) რა გინდა, ნელი?

ნელი: დავიდალე მონოლოგების კითხვით... რაღაცა რეაქცია გქონდეს, რაიმე კომენტარი გააკეთე... ქვეყნის ინფორმაცია დავაფრქვიე დიდიდან... სოფლის კლუბის რადიო ხომ არა ვარ, ბოლოს და ბოლოს, ჰაერში ვილაპარაკო.

კოტე: რა კომენტარი გავუკეთო გოგის ოპერაციას და ნათელას და მარიკას ძიძგილაობას? გინდაც ჩვენი მეზობლების მიგრაციას, ან ნუკას ტაშისკვრას? გავიგე და გეთანხმები, ხტუნვას ხომ არ დავიწყებ? შენ რაღაც მარცხენა ფეხზე ადექი დღეს და შარზე ხარ!

ნელი: ხო, რა იყო, რა! მომბეზრდა – აჭამე, გაურეცხე, დაუუთოვე... მთელი დღე ხმასაც არ გაიღებ... ან რამე მომიყევი, ან ფეხი დააბაკუნე, ან მუშტი დაარტყი მაგიდას, ან, ბოლოს და ბოლოს, ფანჯარა ჩაამტვრიე...

კოტე: რატომ გინდა ჩემში მიძინებული მხეცი გააღვიძო?

ნელი: კინოში და თატრში შენ არ მომყვები, სასეირნოდ – როგორ გეკადრება, „აშეინიკი“ მაინც ჩამაბი და ისე წამიყვანე სადმე...

კოტე: კინოშიც დადიხარ და თეატრშიც, სეირნობითაც აგერ კუს ტბაზე ხომ იკრიბებით და დასეირნობთ...

ნელი: მე სად ვიკრიბები და რას ვაკეთებ, ეგ სხვაა. მე გეუბნები, მე და შენ... შვილებს თავიანთი ოჯახები აქვთ, შვილიშვილები წამოიზარდნენ... ხომ არის, დმერთის წყალობით, საშუალება, გავიაროთ, გამოვიაროთ... საზღვარგარეთ ჩვენს ასაკში იწყებენ ცხოვრებას – მოგზაურობენ, ერთობიან... აჰ, როგორ გეკადრებათ! მსოფლიო „დისკავერით“ შემომატარე!

კოტე: „ვაკრუგ ევროპი“ გინდა გაგასეირნო?

ნელი: „ვაკრუგ ევროპი“ კი არა, თუ გინდა გლდანში წამიყვანე მეტროთი სასეირნოდ – იმაზეც თანახმა ვარ! მაგრამ შენგან რას მიიღებ... კარგი, ბატონო! არ მინდა... მე ვიცი, რასაც ვიზამ... გადავწყვიტეთ მე და ჩემმა გოგოებმა, ვივლით კაფე-რესტორნებში, კაზინოებში...

კოტე: (უბრუნდება გაზეთს) აბანოებში, კაცებში...

ნელი: დიახაც, ვივლით... დღეს კოსმეტიკათან ჩავეწერები, ლულუმ მიმასწავლა...

კოტე: პასპორტში ასაკის გადასწორება არ გასწავლა ლულუმ?

ნელი: იცინე, შენ! ახლა ასაკოვანი, სიმპათიური ქალებია მოდაში...

კოტე: ასაკოვანი, სიმპათიური ქალები... ნუ, ავიწყვეტიათ, აბა, დაქალებს...

განსაკუთრებით ელენეზე იქნება დიდი მოთხოვნილება...

ნელი: რას გეტყვი, იცი? У каждого горшка своя крышка!.. მაგრამ ელენე ჩვენს სასტავში არაა... მაგას, გენაცვალე, თმა ვერ შევადებინეთ და წარბი ვერ ამოვაპუტინეთ... მოკლედ, ვნახავთ, ბოლოს მხიარულ ხასიათზე ვინ დადგება... მე აბაზანაში შეგდივარ... (გადის)

კოტე: (გაზეთის გაცნობას აგრძელებს) მე უნდა წავიდე...

ნელი: (აბაზანიდან) რაა?

კოტე: უნდა წავიდე და გარედან ჩაგკეტავ ... (თავისთვის) იმედია, ჩემს მოსვლამდე სიმპატიურ, ასაკოვან ქალებზე მონადირეების არმია არ მოადგება ჩვენს კარს. მოვალ და მერე რიგ-რიგობით შემოვუშვებ... Строго по-очереди! (გაზეთს კეცავს, ემზადება და მიდის)
ოთახი ჩაბნელებდა. განათდება ნატოს ოთახი. მამა წავიდა. ნატო სარკის წინ იპრანჭება. კარზე კაკუნია. შემოდის ბექა დიდი თიგულით ხელში.

ნატო: უკვე მოხვედი?

ბექა: ეგრევე გამოვვარდი, როგორც მომწერე ესემესი. რა მოხდა? დაგცხო მამაშენმა? რაო?

ნატო: აუ, არ ვიცი, რა! ახალი არაფერი. გააგიჟეს და რა ქნას...

ბექა: ვაა, რა ხალხია! დაველაპარაკები და ავუხსნი ყველაფერს...

ნატო: რას დაველაპარაკები, ისეა გადარეული, ლამის მომკლას... ჩამოვა დედაჩემი და მერე დაველაპარაკე ორივეს.

ბექა: მოიცა და მანამდე რა, ასე ყოველდღე გიწეწოს ნერვები?

ნატო: რა ამის ბრალია? ლუიზა და იმისი დაქალი აგიჟებენ.

ბექა: აუ, ეს ლუიზა ენდ კომპანი საიდან გაეძრო... ვინ არიან, აზრზე ვერ მოვდივარ, რა სასთავია, საიდან მიცნობენ? რეებს იგონებენ... აუ, შენ ნუ ნერვიულობ, რა! მე მოვაგვარებ ყველაფერს. დავისვამ ერთ დღეს მამაშენს დილიდან საღამომდე და ვაჩვენებ, როგორ ვმუშაობ, რას ვაკეთებ... გამოფენის გახსნაზე დავპატიუებ, ნახატებს დავათვალიერებინებ... დავკერავ, ნუ გეშინია...

ნატო: არაფერი არ გამოვა...

ბექა: მაშინ დავახრჩობ იმ ლუიზას და ეგ იქნება...

ნატო: დაახრჩობ არა...

ბექა: მაშინ წამოდი და გავიპაროთ!

ნატო: რაა?

ბექა: გავიპაროთ. წამოხვალ? (ოფიციალურ პოზაში დგება) მე გთხოვ, ცოლად გამომყვე!!! (გაუწვდის თაიგულს)

ნატო: რას მაიმუნობ... შენ გეხუმრება... ერთი მე მკითხე...

ბექა: არ ვმაიმუნობ და არც ვხუმრობ! მე ოფიციალურად გთხოვთ, გამომყვეთ ცოლად... არა, სერიოზულად... ასე აღარ შეიძლება... წამოდი და მორჩება ეს დამალობანა-დაჭერობანა...

ნატო: დაგვხოცავს ორივეს..

ბექა: ჩემთან ნურაფრის გეშინია... (ეფერება) მე ახლა წავალ, ყველაფერს მოვაგვარებ...

(კარზე ზარია. მერე ბრახუნი. ისმის კოტეს ხმა: „ნატო! ნატო!“)

ნატო: ვაიმე! მამაჩემი დაბრუნდა! (ბექა შეცბება)

ბექა: რა მოხდა, დაველაპარაკები...

ნატო: გაგიჟდი? მომკლავს! აივანზე გადი, დროზე! (ბექა გადის)

გიორგი: ნატო! გამიღე ახლავე! (ნატო თვალებს ისრესს, თმებს იბურღავს ვითომ ისევ ტირის. უცებ შეამჩნევს თიგულს, გააწოდებს ბექას აივანზე)

გიორგი: ნატო!

ნატო (ბექას): აუ, რაზე მოიფიქრე, არ დაენახო...

ბექა: კარგი, რა! აქ ხომ არ ვიდგები... მოვაგვარებ, დამიჯერე...

ნატო: არა, არა... ახლა არა, გაგიჟებულია...

ბექა: აბა, რა ვქნათ... (აივანზე მიიხედ-მოიხედავს. ეტყობა, რაღაც გადაწყვიტა) გააღე, მიდი!

ნატო კარის გასაღებად გადის. ბექა აივანზე რჩება.
ნელის ოთახი.

ნელი აბაზანიდან გამოდის, ხალათს გაიხდის და საგანგებოდ გამოიპრანჭება საგარეოდ, მერე სარკესთან მიდის, იკეთებს მაკიაჟს.

აივნიდან ოთხში ახლაგაზრდა კაცი ფრთხილად შემოიხედავს, ხელში ყვავილები უჭირავს. ქალს დაინახავს, ძალიან ფრთხილად, რომ არ შეაშინოს, ეძახის.

ბექა: არ შეგეშინდეთ ქალბატონო, ქურდი და ყაჩაღი არ ვარ...

ნელი: (შეხტება მოულოდნელობისაგან. ხმა შიშისაგან უწყდება) ვაიმე, ვინ ხარ? კოტევე! მიშველეთ! კოტე!

ბექა: ქალბატონო! ყვავილებიანი ყაჩაღი ან ქურდი ვინ გაიგონა! ერთი წუთით ... დამშვიდდით და აგისხნით ყველაფერს... მეზობლისგან გადმოვძვერი... ნატო რომაა, თქვენი მეზობელი... შეყვარებულია ჩემი... მამამისი ვერ მიტანს და ... დამშვიდდით...

ნელი: ვინ ნატო?... ა, ხო, ხო... (ნელ-ნელა გონს მოდის, წყნარდება) აქ რატომ გადმოძვერით? ვერაფერი ვერ გავიგე...

ბექა: ცუდი არაფერი იფიქროთ ნატოზე. არც ჩემზე. მიყვარს, ცოლად მინდა... მამამისმა – არაო. ვერ მიტანს! მიცნობდეს მაინც... თვალით არ ვუნახივარ...

აყოლია ვიღაცეების ლაპარაკს... დღეს დილით ნაკვეთში გაისტუმრა ნატომ და ამოდო, გაპარვაზე უნდა მოგველაპარაკა. გარეთ ვერ ვხვდებით ერთმანეთს, მამამისი სულ კუდში დასდევს ან ნათესავების მთელი არმიით თუ გამოუშვებს გარეთ... შემოვდი თუ არა, თხუთმეტ წუთში კარებს არ მოადგა? ვიღაცამ დაგვასტუკა... იქ რომ ვენახე, დაგვხოცავდა მეც და ნატოსაც... ხოლა, გადმოვძვერი... ბოდიში, გული რომ გაგიხეთქეთ, ახლავე წავალ...

ნელი: კარგი, კარგი... კინაღამ წერილი წავიღე და... (მიდის კარებისკენ) ნატო... ნატო... ხოლო... ახლახან გადმოვიდნენ – მამა-შვილი... კარგი გოგოა... (უცებ მოაგონდება, რომ კოტემ გარედან ჩაკეტა) ვაიმე... როგორ ვახვალ, როცა ჩემმა ქმარმა გარედან ჩამკეტა გასაღებით... რა ვქნათ ახლა?

ბექა: ჩაკეტათ? (ეცინება) თქვენ რატომ, ქალბატონო? არ გენდობათ?

ნელი: აბაზანაში ვიყავი და ვერ დამელოდა, ეჩქარებოდა და საერთოდ რა შენი საქმეა? ახლა რა გიყო? როგორ წახვალ?

ბექა: მთავარია იქედან გამოვდი და ნატოს მამამისი ჩემს გამო არ დაახრჩობს... რას ვიზამ, თუ არ გამაგდებთ... თუმცა, როგორ გამაგდებთ...

ნელი: და რას გერჩის ნატოს მამა?

ბექა: რა ვიცი, რას მერჩის... ვიღაცეებმა მოქოქეს. უსაქმურიო, მთელი დღეები სახლში გორაობსო... „ბაბნიკიაო“...

ნელი: და მართლა ხარ?

ბექა: მე, ქალბატონო, თავისუფალი პროფესიის ადამიანი ვარ, მხატვარი...

მაპატიეთ... ბექა გაგნიძე (ხელზე კოცნის). სახლში მაქვს სახელოსნო და ვმუშაობ... ვხატავ... ვხატავ ძირითადად პორტრეტებს. გამოფენებიც მაქვს, ნორმალური შემოსავალიც... „ბაბნიკობას“ ანუ მექალთანეობას რაც შეეხება –

ქალბატონებს დიდ პატივს ვცემ... რა თქმა უნდა, ვხატავ კიდევ მათ... კლიენტები, ძირითადად, ქალები, ჩემთან მოდიან სახელოსნოში, ჰოდა, ბატონ გიორგის ამბავი მიუტანეს, ქალები მისდიან „პაჩობითო“. ნატოსთან დაკავშირებით ძალიან სერიოზული გეგმები მაქვს, მაგრამ მამამისს ჩემი მოსმენა კი არა, დანახვაც არ უნდა! ვიღაც ნათესავმა ისე დაამუშავა, ჩემი სახელის გაგონებაზეც კი გიჟდება! მინდა რაღაცნაირად გავიცნო, დაველაპარაკო... აღარ ვიცი, როგორ მოვიქცე!.. (მეზობლის აივანზე ხმაური ატყდება)

გიორგი: არ შეეშლებოდა ლუიზას არაფრით... ვიცი, რომ ამოვიდა... სად არის? ხომ არ გაფრინდებოდა? სად დამემალება? (რეკავს მობილურით) ხო, ლუიზა! არ გამოსულა ხომ სადარბაზოდან? არა, აქ არ დამხვდა... რა ვიცი, სად გაქრა! ხო, ხო... შენ ფანჯარას არ მოცილდე! (შემოჰყოფს თავს აივანზე) მეზობელო! უკაცრავად...

ისმის ნატოს ხმა „აუ, მამაააა! სირცხვილია! რას აკეთებ... კარგი რა, მამა!“ ნელი და ბექა ოთახში დაფაცურებენ, სამალავს ეძებენ. ნელი ბექას ყვავილებს გამოგლეჯს ხელიდან, ლარნაკში ჩაარტობს და მეორე ოთახში შეაგდებს. და მაშინვე გიორგი გამოჩნდება აივნის კარებში. ნელი ვითომ ძალიან შეშინდება.

ნელი: მიშველეთ! ვინ ხართ? კოტე, კოტეე!

გიორგი: დაწყნარდით, ქალბატონო! მეზობელი ვარ, კედლის იქით ვცხოვრობ... გიორგი ვარ...

ნელი: რა გინდათ მერე, აივნიდან რომ მოძვრებით? კოტე! კოტე!

აივნიდან ისმის ნატოს ხმა. „მამა! რას აკეთებ?!“

გიორგი: აი, ხომ გესმით? ნატოს მამა ვარ... დაწყნარდით, ქალბატონო... ერთი ოხერი და მუდრეგი გადაეკიდა ჩემს ნატოს... ამ ჩემს შტერსაც ტვინი აქვს არეული... უსაქმური, უპატრონო... ქალს არ უშვებს... ნაკვეთში მივდიოდი რამდენიმე საათით და... გარეთ რომ ვერ ჩაიგდო ხელში, ახლა სახლში შემომივარდა... არადა, როგორ გაიგო, ტელეფონები წავართვი... ნათესავი გავაფრთხილე, წინა სახლში ცხოვრობს... დაუნახავს, თაიგულით ავიდა, როგორც კი წახვედიო – დამირეკა... კი გამოვვარდი მაშინვე, მაგრამ გამასწრო... უნდა მოვკლა... ძირს ვერ ჩახტებოდა, სადარბაზოდან არ გასულა – დაეურეკე იმ ჩემს ნათესავს და ყარაულობს ფანჯრიდან... იქნებ ვერ დაინახეთ და შემოძვრა, სადმე დაიმალა... დავძებნი ყველგან... მოვკლავ, გელაპარაკები, ჩავჯდები ციხეში...

ნელი: როგორ გეკადრებათ, ბატონო, ასეთი ლაპარაკი, რას ქვია, ვიღაც გადმოვიდა და ვერ შევამჩნიე... რომელი დარბაზები მე მაქვს... რას ქვია დაძებნით... რას კადრულობთ!

კარი გასაღებით იღება და შემოდის კოტე. დაინახავს უცნობ მამაკაცს და გაშეშდება.

კოტე: (ხან ნელის უყურებს გამოპრანჭულს, ხან უცნობს) რა ხდება აქ? (ნელის) ვინ არის ეს კაცი?

ნელი (ძალიან კმაყოფილია, რომ ცოტა ხნით მაინც აეჭვიანა ქმარი, მაგრამ დიდხანს ვერ ახერხებს პაუზის შენარჩუნებას და გიორგისთან ერთად ცდილობს აუხსნას კოტეს): მეზობელია... ნატოს მამა... აივნიდან გადმოვიდა... ნატოს შეყვარებულს ეძებს...

გიორგი: ნატოს მამა ვარ... გიორგი... მეზობელი... კედლის... ნაძირალა გადაეკიდა ჩემს შვილს და აქ ვეძებ... უნდა მოვკლა...

კოტე: რა უნდა აქ ნაძირალას? (ნელი და გიორგი ორ ხმაში ცდილობენ აუხსნან კოტეს. კოტე ვერაფერს იგებს. იღრიალებს) ჩუმად! გაჩუმიდით ყველა!

აივნიდან ისმის „მამა!.. მამა!..“

გიორგი: აი, მამაო... ნატოა! ნატოს მამა ვარ...

კოტე: ვინ ოხერია ნატო? რა უნდა მამამისს ჩემს სახლში აივნიდან? (ნელის ეკითხება. გიორგი არ აცლის ნელის)

გიორგი: ნატო ჩემი შვილია. მე თქვენი ახალი მეზობელი ვარ. გიორგი. ჩემს შვილს, ნატოს, ერთი უსაქმური გადაეკიდა. ბიჭი, რა, ვიდაცა... არაფრის მაქნისი, უვარგისი... ნახა მშვენიერი გოგო, ოჯახისშვილი, გაწყობილი სახლ-კარი... რატომაც არაო, ფიქრობს, ალბათ... ჰოდა... დღეს დილით ნაკვეთში

გადავწყვიტე წასვლა და მაშინვე აქ მოსულა, ყვავილებით... გამიგულა თუ არა... ლუიზამ დამირეკა... წინა სახლში ცხოვრობს... ლუიზა ნათესავია ჩემი... ძალიან გული შესტკივა ჩემს ოჯახზე ... ჩემი ცოლი წასულია... აქ არაა... მუშაობს საზღვარგარეთ... ჰოდა – ლუიზამ, დავინახე სადარბაზოში როგორ შემოვიდა ყვავილებით ხელშიო... მაშინვე გამოვვარდი, მაგრამ გამასწრო... დავურეკე ლუიზას, სადარბაზოდან გამოსული აღარ დაუნახავს... ვიფიქრე... აქ გადმოდგრა–მეთქი...ძირს ვერ ჩახტებოდა, მაღალია... იქით მეზობელს ამოშენებული აქვს, არავინ ცხოვრობს და ჩაკეტილ-ჩარახულია ყველაფერი... გამიგეთ, გამწარებული მამა ვარ...

ნელი: ხომ გითხარით, აქ არავინ გადმოდგრაღა-მეთქი...

კოტე: ხომ გითხრათ, არავინ გადმოდგრაღაო...

გიორგი: (თვალეებს აცეცებს) იქნებ, ვერ შენიშნეთ, ისე დაიმაღლა... ან იქით ოთახში...

კოტე: რას ქვია, ვერ შენიშნა!

გიორგი: რა ვიცი, აბა სად წავიდოდა...

კოტე: აქ არავინ არისო... გითხრეს...

გიორგი: (შეამჩნევს ყვავილებს) ეს რა ყვავილებია აქ?

კოტე: რა ყვავილები... (თვითონაც დაინახავს) ა, ნელიკო... ყვავილები...

ნელი: ვერ გავიგე, არ მაქვს უფლება, ყვავილები ვიქონიო? ეს ჩემი თაიგულია... მე მომართვეს... წვლან... ჩემმა ნაცნობმა გამომიგზავნა...უი... მივხვდი!!! (ძალად იცინის) კურიერი, ვინც თაიგული მომართვა, თქვენმა ლუიზამ ნატოს თაყვანისმცემელს მიამსგავსა... ნამდვილად ასეა, ნამდვილად...

კოტე: კი მაგრამ, ვინ მეგობარი კურიერი...

ნელი: შენ რომ არ იყავი სახლში, მაშინ მოვიდა კურიერი და გადმომცა თაიგული...

კოტე: კი მაგრამ, როგორ გადმოგცა... საიდან...

ნელი: მოგიყვები, კოტიკო! ჯერ დაწყნარდეს ადამიანი...

კოტე: ჰოო? დაწყნარდეს?...

გიორგი: ა?... თქვენთან?... ლუიზამ იმას მიამსგავსა?... ხოო... შეიძლება... ესენი ყველანი ერთმანეთს კი გვანან, ხო იცი შენ...

ნელი: (გიორგის) აი, ხომ ხედავთ, გაირკვა ყველაფერი... მიბრძანდით, ბატონო გიორგი, ნატოს მიხედეთ, საწყალი გოგო, როგორ ანერვიულეთ

ტყუილუბრადლოდ... (აცილებს კარებისკენ)

კოტე: ნელი, გამაგებინე...

ნელი: კოტიკო, ხომ გაირკვა ყველაფერი... შენც დაწყნარდი... დაწყნარდი...

აგისხნი ყველაფერს... (გიორგის) ძალიან ეჭვიანია (ძალად იცინის)

მეზობელი გადის. ნელი კარებს კეტავს.

ნელი: შენ რაღა მოგივიდა?

კოტე: ქალო, ვინ კურიერმა მოგიტანა ყვავილები? რა ხდება აქ საერთოდ? რას გავხარ კი არა და რას გამოპრანჭულხარ?

ნელი: (ძალიან კმაყოფილია კოტიკოს აღელვებით) ხომ გეუბნებოდი, ჩემს თავს მე თვითონ მივხედავ-მეთქი... გასართობს გამოვძებნი-მეთქი... შენთვის რომ აღარ ვარსებობ, გამოჩნდა ხალხი, ვინც...

კოტე: შენ ხომ არ შექანებულხარ, ქალო?

ნელი: ნუ, რა მომართვაა, რა უტაქტობა...

კოტე: ნელი, ნერვებს ნუ მიშლი...

ნელი: ხო, რა იყო? მომბეზრდა ერთი და იგივე – აჭამე, გაურეცხე, გაუუთოვე, დააღაგე, ხმას რომ არ იღებ მთელი დღე...

კოტე: ეგ ტექსტი გავიარეთ წინა სცენაში... გამაგებინე, საიდანაა ეს ყვავილები?

ნელი: (ბაძავს კახი კავსადეს) Эти цветы мне преподнес некий мужчина, имени которого, к сожалению, я не знаю! Мсье Инкогнито!

კოტე: ინკოგნიტო, არა? ერთი საათით გავედი გარეთ და რა?... აივნიდან მეზობლის კაცები გადმოგულავდნენ, ვიღაც კურიერები რაღაც ცოცხებს ეზიდებიან... ეს აქ „პუდრი-პამადით“ დამიდის... კარგია, რა... (ცოტა ხანს ორივე დუმს. მერე კოტე თითქოს რაღაცას გადაწყვეტს) მასხარაობაა ეს ყველაფერი... კარგი, რაც იყო - იყო... არ მაინტერესებს!!! მინდოდა ორი ლუკმა შემეჭამა, იმიტომ დავბრუნდი... ვინ გაცალა... დამხვდა აქ „კარდაბალეტი“.

ნელი: ჯერ ეს ერთიც, კორდაბალეტი!

კოტე: მე დამხვდა კარდაბალეტი!!!! კარი და ბალეტი!!!! კარი, აივანი და გაურკვევლობა! მდაა... (საათზე დაიხედავს) ვედარ ვასწრებ. ისევ წასასვლელი ვარ. მზად იქნება უკვე ის ოხრად დასარჩენი გასაღები... მოდი, დაკეტე კარი!

(დგება და გადის. ნელი კარებს შიგნიდან კეტავს, საძინებლიდან ბექა გამოჰყავს).

ნელი: რა ამბები დაატრიალეთ შენ და ნატომ...

ბექა: მაპატიეთ, ქალბატონო ნელი... თქვენც რა შარში გაგხვიეთ... წავალ ახლა...

ნელი: (ცოტა არ იყოს განაწყენებულია კოტეზე) რა შარში... მე არაფერი პრობლემები არ შემქმნია... შენ კიდევ ჩასაფრებული ლუიზა არ დაგავიწყდეს...

გახვალ თუ არა სადარბაზოდან – იმწამსვე მოახსენებს გიორგის ყველაფერს და ამდენი ხლაფორთი წყალში ჩაგვეყრება...

ბექა: რა ვქნა აბა...

ნელი: მოვიფიქრე უკვე! სადარბაზოდან შენ კი არა, ასაკოვანი კაცი გავა...

ჩაიცვი კოტიკოს პიჯაკი და ეს ბერეტი დაიხურე... ახლა ცოტა წელში მოიხარე...

ხო... და ნელ-ნელა გაუყევი...

ბექა: სიტყვები არ მყოფნის, ქალბატონო ნელი... ცოტა ხანში დაგიბრუნებთ ამ ტანსაცმელს უკან. ხომ არ დასახლდება ის ლუიზაა თუ ვიღაცა ფანჯარაში... დიდი მადლობა... გადაგვარჩინეთ...

მიდიან კარებთან, ბექა ხელზე კოცნის ნელის, ნელი მეორე ხელით კარებს უღებს და იქ კარების გასაღებად გამზადებული კოტე დგას. ნელი პირველი მოდის გონს და ნაძალადევად იცინის.

ნელი: მოხვედი, კოტიკო?... აი ეს არის ჩვენი ბექა.

კოტე: ჰოო? (ათვალიერებს ბექას ჩაცმულობას) მე მეგონა მე ვიყავი – ჩემი პიჯაკი, ბერეტი...

ბექა: ბატონო კოტე! ახლავე აგისხნით ყველაფერს...

კოტე: რას ა მ ი ხ ს ნ ი ...თ ?

ბექა: მე ნატოსგან გადმოვედი აივნიდან...

კოტე: ვინ ნატოსგან გადმოხვედი შენ აივნიდან?

ბექა: თქვენ ხომ კარები გარედან ჩაკეტეთ?

კოტე: რა კარები ჩაკეტე მე გარედან?

ბექა: თქვენი ბინის კარები...

კოტე: რა ჩემი ბინის კარები?

ნელი: კოტე, კოტე! აბა, ახლა... კოტე! რა კითხვები დაგვაყარე უაზრო...

აგისხნით ახლავე ყველაფერს... დამშვიდდი... ხუმრობაა ყველაფერი... ვისუმრე... წნევა გაგიზომო?

კოტე: ნარდი პერის ეთამაშე კი არა... წნევა ამას გაუზომე! რა ხდება ჩემს სახლში? ვისი ყვაილებების კურიერის ნატო ხარ მეზობელი გიორგის აივნიდან ჩემს ტანსაცმელში?

ბექა: მე ნატოს შეყვარებული ვარ... ყვაილებით მოვედი ნატოსთან... და ქმარმა მოგვისწრო... (წამოცდება) მამამ მოგვისწრო... ვერ მიტანს... და გადმოვძვერი აივნიდან თქვენთან...

კოტე: და აქ ქმარმა მოგვისწრო და გადაძვერი აივნიდან მამასთან კარადაში პიჯაკის და ბერეტისთვის...

კარზე კაკუნია. ნელიკო კარის გასაღებად მიტრიალდება.

კოტე: სდექ! ადგილზე! (გასძახებს) ვინ არის?

კარს მიღმა - „გიორგი ვარ, მეზობელი“. კოტე კარისკენ მიდის. ბექა აივნიდან გარბის, გზადაგზა კოტეს პიჯაკს და ბერეტს მიაგდებს, დაბნეული ნელიკო ჯერ პიჯაკს დასტაცებს ხელს და ბექას აძლევს, მერე ისევ გამოართმევს და ახლა

ყვავილებს აჩეჩებს ხელში. ბექა აივნიდან გადადის. კოტე ყველაფერ ამას მშვიდად აღევენებს თვალს, დააცდის ბექას გადასვლას და მერე ალებს კარს

კოტე: მობრძანდით, ჩემო ბატონო!

გიორგი: არა, ბატონო, არ შემოვალ, არ შეგაწუხებთ... დიდი ბოდიში მინდა მოგიხადოთ კიდევ ერთხელ... მაპატიეთ... ახლა მეუბნება ის ჩემი დეგენერატი ნათესავი ლუიზა, შეიძლება შევცდიო... ის თქვენი ყვავილების კურიერი...

(შეამჩნევს ცარიელ ლარნაკს) და თქვენი კურიერი?... ისაა... ყვავილები?

კოტე: (უხეშად) თქვენ თქვენს ნატოს მიხედეთ და ჩვენს ყვავილებს და კურიერებს ჩვენ მივხედავთ!

ნელი: (აწყვეტინებს კოტეს, ხვდება, რომ შეცდომა დაუშვა): ნატოს ვაჩუქე... ამ წუთას გადავაწოდე აივნიდან... ასეთი სტრესი მიიღო და ცოტა გულს გადააყოლებს-მეთქი... ხო...

კოტე: (ირონიულად) ხო, ხო... ნატოს გულის გადასაყოლებლად რას არ გადავაწოდებთ აივნიდან...

გიორგი: (რაცაღ დააეჭვებს) კარგით. ბოდიში. (გადის სწრაფად)

კოტე: ახლა შენ აქ დამიჯექი და დალაგებით მომიყევი, სანამ...

აივანზე ბექა მოძვრება ყვავილებით.

ნელი: ყვავილები უნდა დატოვო, უნდა დატოვო!..

კოტე: (გამწარებული მივარდება ბექას) რას დაათრევ, ბიჭო, ამ ცოცხს აქეთ-იქეთ? ან აქ დატოვე, ან იქ დატოვე... ან... (გამოგლეჯს თაიგულს ხელიდან და გადაისვრის აივნიდან. თაიგული აივანთან მდგარ ხეზე შერჩება)

ბექა: ბატონო კოტე! რაზე მიბრაზდებით, ხომ აგისხენით, მეტი რა ვქნა?

ნელი: კარგი რა, კოტიკო, რამ დაგაჩლუნგა, ჩიტუნა, ხომ გაგარკვიეთ ყველაფერში?

კოტე: ახლა გავხდი, არა, ჩიტუნა? რა ბალაგანია ჩემს სახლში? გაგონილა, კაცო, აივანი ასე გაღმა-გამოდმა სიარულში გაეცვითოს ვინმეს? რა გინდა, ყმაწვილო, ჩვენგან? დაგვანებე, თუ ძმა ხარ, თავი... ვიყავით ჩვენთვის...

სამოგზაუროდ ვაპირებდით წასვლას... გლდანში... რას შემოგვივარდი და აგვიწეწე ცხოვრება? აგერ, ბიძია, კარი და მიბრძანდი ადამიანურად...

ნელი: ხო, ბექა, წადი, წადი...

(მიდიან კარისკენ, ნელი იქვე მიყრილ პიჯაკს და ბერეტს აძლევს ბექას)

კოტე: ეს კიდევ რა მასკარადია? (კარზე აბრახუნებენ)

გიორგი: ბატონო კოტე, ბატონო კოტე!

კოტეს ტანსაცმელში გამოწყობილი ბექა თავპირისმტვრევით გადადის აივნიდან. კოტე მშვიდად მიაცილებს მხერით. როგორც კი ბექა თვალს მიეფარება, კარს ალებს.

გიორგი: მიშველეთ, ბატონო კოტე, ქალბატონო ნელი! ნატომ ისტერიკები მომიწყო, თავის ოთახში ჩაიკეტა, კარს არ მიღებს, ხმას არ მცემს... მეშინია, თავს რაიმე არ აუტეხოს... გადამიშვით აივნიდან... ბოდიში... მაპატიეთ, გამწარებული მამა ვარ...

კოტე: (თავისთვის) დეგენერატი მამა ხარ (აღებს კარს)!

ნელი: (გიორგის დაასწრებს, გარბის აივნისკენ და გადასძახებს) ნატო, ნატუკა, რატომ უხეთქავ მამას გულს? აივნიდან აპირებს გადმოძრომას და გამოსხედ, შვილო, მამას აივანზე დახვდი, ნატო!

გიორგი აივანზე გადადის, ისმის ნატოს ხმა: „კარგი, რა, მამა! კარგი, რა!“
კოტე და ნელი შეთანხმებულელებით აღებენ კარს, ბექა შემოვარდება კოტეს ტანსაცმელში.

ბექა: ბატონო კოტე! ქალბატონო ნელი... ეგეთი თავგადასავალი ჩემს ცხოვრებაში არ მქონია! თქვენც რა დღეში ჩავყარეთ! ბატონო კოტე! არაჩვეულებრივად საზრიანი მეუღლე გყავთ... ნატოსთვის რომ არ დაეძახა... ქალბატონო ნელი, უნდა გემთხვიოთ...

კოტე: კურიერი ხარ თუ ვიღაც ბრექა, ახლა დავაი აქედან, გაასწარი გამწარებულ მამასაც და გაცოფებულ კოტიკასაც, თორე რას გამთხვევ, მერე ნახავ, ლაწირაკო, შენ!

აივნიდან გიორგის ხმა: „ქალბატონო ნელი! სადაა ყვაილები, ქალბატონო ნელი? აკი ნატოს გადავაწოდო? მე ყველაფერს ვაფიქსირებ, იცოდეთ!“ კოტე ბექას გარეთ აგდებს და ნელისთან ერთად აივნისკენ გარბის.

ნელი: დამშვიდდით, გიორგი!..

კოტე: ჩაუვარდა, გიორგი, შე კაცო, ნელიკოს თაიგული... აგერაა, აი... (დაანახებს), ნატოს რომ აწოდებდა, ჩაუვარდა...

გიორგი: ამას ჩაუვარდა არ ქვია! ესაა აუვარდა... ნატომ – რა ყვაილებიო, რის ყვაილებიო... მაგიუებთ, თუ როგორაა თქვენი საქმე! რა ხდება აქ, გამაგებინეთ!

კოტე: (დადლილი) კარგით, ბატონო, გეტყვით ყველაფერს...

ნელი: (შეშფოთებული) კოტიკო, გვრიტო, არ გინდა...

კოტე: გვრიტო, არა, ნიბლია! ვიეჭვიანე, ბატონო, და გავისროლე თაიგული მე! და დამანებეთ ყველამ თავი! და საერთოდ! ამ აივანზე კაცისშვილი აღარ დაეინახო, თორემ დაეხოცავ ყველას! ამოვაშენებ ხვალვე!!! ვერ ვიეჭვიანია კაცს საკუთარ ოჯახში, მთელმა სამეზობლომ რომ არ გაიგოს!

ნელი: (შვებით ამოისუნთქავს) დაწყნარდი, კოტიკო, გენაცვალე! ამოვაშენოთ ეს აივანი ხვალვე!

კოტე: გამოდი, ქალო, შენ აქეთ! მიბრძანდით თქვენ თქვენ ბინაში! აივანზე არ დაეინახო არავის ფეხი გადმოდგმული...

ნელის ძლივს შემოყავს გაცოფებული კოტე სახლში.

კოტე: ვოტ იმწო! არ გამისადეს აქ ბალაგანი! სულ შენი ბრალია ყველაფერი! გართობა მოუნდა ქალბატონს...

კოტე ნერვიულად მიდი-მოდის ოთხში. ნელი ჩუმად დგას და თვალს აყოლებს. კოტე რაღაცას გადაწყვეტს და მაგიდას მიუჯდება.

კოტე: კარგი, მოდი ვისადილოთ...

ნელი უხმოდ შლის მაგიდას. კოტე ცოტა ხანს ნელის ადევნებს თვალს, მერე დგება, გაზეთს იღებს და ისევ მაგიდას მიუჯდება. თან კითხულობს, თან ჭამს. ნელიც მიუჯდება მაგიდას.

კოტე: გადაირევა კაცი... რა ამბავია ამდენი სტიქიური უბედურება... ამდენი წყალდიდობა... წაუღია ჩინელები... და მგონი სულ აქეთ ჩამორეცხა ყველა...

ნელი ხმას არ იღებს.

კოტე: მდაა... (ათვალიერებს გაზეთს) მოკლედ, რა დაძაბული სიტუაციაა მსოფლიოში, გადაირევა კაცი! რა უნდა ამ ხალხს? შეიფერე მშვიდობიანი ცხოვრება, გაერთე, გაიარე, გამოიარე... იტუქტუქე ოჯახში... აჩინე შვილები... ზარდე...

(უცებ მიუტრიალდება ნელის) კი, მაგრამ, ეს გიორგია თუ ვიღაცაა, დალაპარაკებოდა იმ კურიერს... ბექას... იქნებ კარგი ბიჭია... რო აუსხია იარაღი და დასდევს მოსაკლავად... მგონი სახეზეც არ იცის როგორია და... იქნებ როგორი განძია! ვიღაცის ნალაპარაკევით ასე გადარევა შეიძლება? (ნელი თავს მძიმედ უკანტურებს) ... მერე კიდევ... შენ რომ მამა ხარ... რაც არ უნდა გაჯიქდე და გადაირო, თუ ერთმანეთი უყვართ, ვერაფერსაც ვერ იზამ... მაინც გაიპარებიან!.. (ნელი ხმას არ იღებს) არა, შენ მაინც როგორ უცებ მოისაზრე ყველაფერი... მე, მაგალითად, მაგდენს ვერ მოვიფიქრებდი... ხოდა, შემოაკვდებოდა კიდევაც ის საწყალი ბიჭი ამ ჩვენს ოტელო რა შუაშია და გიორგის!.. არა, რამენაირად უნდა დავეხმაროთ ახალგაზრდებს... არ ჩანს, ერთი შეხედვით, ეს ბექა ცუდი ბიჭი... მაგრამ ამ გიორგის დაყოლიება არ გინდა?

ნელი დუმს.

კოტე: კარგი, რა ნელი! რა გინდა მითხარი და გავაკეთებ... (ვითომ მუშტს ურტყავს მაგიდას, მერე სკამს იღებს და აივნის კარებს მოუქნევს) რა დავგლეწო, მითხარი...

ნელი: (ამოიოხრებს) მანდ დარიგება და სწავლება არ შეიძლება... ეგ სპონტანურად უნდა მოხდეს... ხასიათში უნდა გქონდეს...

კარზე კაკუნია. ნელი და კოტე ჯერ ერთმანეთს შეხედავენ, მერე კოტე კარს აღებს. დგას გიორგი კონიაკის ბოთლით ხელში.

გიორგი: ისევ მე ვარ... ბატონო კოტე, ქალბატონო ნელი... ბოდიში... ვიფიქრე, რაც მე დღეს ამათ ნერვები ვუშალე... (ბოთლს აჩვენებს) ამბობენ, შეველისო და თითო ჭიქა... შესარიგებელი... მოსარიგებელი... მაპატიეთ... მეზობლები ვართ... ერთად უნდა ვიცხოვროთ და... არ გამოვა ლამაზი... ნატოც დამშვიდდა...

კოტე: მობრძანდით!

ნელი: რა თქმა უნდა, მობრძანდით... დაბრძანდით... (ჭიქებს და თეფშებს აწყობს. გიორგი კონიაკს ასხამს)

გიორგი: გაგიმარჯოთ, ბატონო კოტე... ქალბატონო ნელი! ჩვენი მეზობლური ურთიერთობა ცოტა უცნაურად დაიწყო, მაგრამ იმედი მაქვს, ეს გაუგებრობა ჩვენს შემდგომ მეგობრობაზე არ იმოქმედებს... ცუდია, რომ აქამდე ვერ მოხერხდა ჩვენი გაცნობა... ცხოვრებაა ასეთი... არადა, მეზობელი, ეს ისეთი რამეა... ჭირია, ლხინია – ჯერ მეზობელი დაგიდგება გვერდში და მერე იგებს ნათესავი და მეგობარი..

კოტე: გაგიმარჯოთ! რას ვიზამთ, მთავარია თქვენი პრობლემები მოგვარდეს...

სვამენ.

გიორგი: ეჰ, ჩემო კოტე! აღარ ვიცი, რა ვქნა! ეს ერთი შვილი მამადა! ამაზე ვამყარებ იმედებს! ყველას გვინდა, ჩვენი შვილები ბედნიერები იყვნენ! მე და დედამისი ტყავიდან ვძვრებით, რომ ამას არაფერი მოაკლდეს... ერთი დიდი იმედგაცრუება ძლივს გადავიტანე – იცით, რა ძნელია, შვილი რომ იმედს გაგიცრუებს? საექიმოზე მინდოდა ჩაებარებინა... ვეხვეწე, ვემუდარე – არ ქნა არაფრით... ბაბუაჩემი იყო ექიმი და მინდოდა ჩემს შვილს მაინც გაეგრძელებინა ოჯახური ტრადიცია... მე ვერ ვივარგე და... ხოდა, ასე შერცხვენილი უნდა წარვდგე ბაბუაჩემის წინაშე იმ ქვეყნად... ასეა, აღარა აქვთ ახალგაზრდებს წინაპრების პატივისცემა... გაუხარდებოდა იმ კაცს...

ნელი: კარგით, გიორგი... ბაბუაჩემი მესაზღვრე იყო და ახლა მე თოფი რომ არ მიჭირავს, ჩემი წინაპარი არ მიყვარს, თუ რა გამოდის?

გიორგი: კარგი, ბატონო! მაგას თავი დავანებოთ და ეს? სად იპოვა ეს უსაქმური... ლუიზა მეუბნება – აი, ჩემი ნათესავი – მთელი დღე სახლში ზის უსაქმოდ და ვიდაცა ქალები მიდიან – მოდიან მაგასთანო. ნატოს ვეუბნები, ეგეთი რა ჯანდაბად გინდა-მეთქი და შენ არ იცნობო, ნიჭიერი მხატვარი... ქალები-მეთქი და... რა ქალები, ხატავსო... რაღა ქალებს ხატავს, მამაცხოვნებულები, ვაშლებს ვერ დახატავს? მაგრამ ამ ჩემსას არაფრის გაგონება არ უნდა... მიყვარსო... არადა... ლუიზამ, ამ ჩემმა ნათესავმა, ძალიან გეპატრონობს, რა... ისეთი ბიჭი შეგიჩიეთო... მოკლედ, ყველანაირად... გაგონება არ უნდა ჩემს ნატოს... არც უნახავს და არც იცნობს, მაგრამ – არაო და მორჩა...

ნელი: თუ მართლა უყვართ ერთმანეთი, გიორგი, ვერაფერს გახდებით... თქვენ ხომ არც იცნობთ ნატოს შეყვარებულს? იქნებ შეხვდეთ, გაიცნოთ კარგად... იქნებ როგორი კარგია...

კოტე: ხო, გიორგი... შენობით მოგმართავ... მეზობლები ვართ... გაიცანი ის ბიჭი, დაეღაპარაკე კაცურად... მარტო იმ თქვენი ნათესავის ჩვენებებს ნუ დაეყრდნობი მაინცდამაინც. ხომ ნახე – დღეს შევცდიო, აღიარა (მთლად თამამად ვერ ამბობს), იქნებ, საერთოდაც, ცდება...

ნელი: აი, ჩვენს ბიჭს, ზაზას ჰყავს მეგობარი მხატვარი, არაჩვეულებრივი მეოჯახეა, სამი შვილი ჰყავთ, უწესიერესი ბიჭია... მერე რა – ხან ქალებს ხატავს, ხან კაცებს... მაგით არჩენს ოჯახს და სხვათაშორის, მშვენივრადაც არჩენს...

გიორგი: რა ვიცი... რომ გავიგე ასეთიაო... ასე ქალების ხატვაში, აგერ, პიკასოს ექვსი ცოლი ყოლია... საღვადორ დალის...

კოტე: მოიცა, თუ ძმა ხარ... აგერ ძმაკაცი მყავს, მშვიდობიანი ფიზიკოსია, „ტოჩკა-ტოჩკა ზაპიატიას“ მეტი არაფერი დაუხატავს... მესუთედ შეუღლდა

ახლა და, ღმერთმა ტკბილად შეაბერონ ერთმანეთს. მაგრამ არაფერს არ გამოვრიცხავ მე! და საერთოდ, რაღა პიკასო და დალი... ქართველი მხატვრები, ჩემო ბატონო, ძირითადად მორალურად მდგრადები არიან...

გიორგი: რა ვიცი, თან იმასაც ვფიქრობ, რომ გავიცნო და ჩავეხუტო, მერე სულ ვეღარ მოვიშორებ-მეთქი... ნატოც სულ მეხვეწება, გაგაცნობო... ლუიზამ...
კოტე: რას გადაეკიდე, კაცო, ამ უჩინარ ლუიზას? რა გახდა ეს ლუიზა? ლუიზას ანგრევიანებ ოჯახს? და საიდან იცნობს ლუიზა ამ ბიჭს ასეთი უარყოფითი მხრიდან?

გიორგი: ლუიზას დაქალის მეზობელია...

კოტე: კარგი, რა, გიორგი... მე ვფიქრობ... (კარზე კაკუნია. კოტე თან კარის გასაღებად მიდის, თან ლაპარაკობს) აუცილებლად უნდა გაიცნო ... (კარს აღებს და იქ ბექა დგას კოტეს ტანსაცმლით ხელში. კოტე გაშეშდება)

ბექა: ბატონო კოტე! უკაცრავად... ეს თქვენი პიჯაკია და...

ნელი უცებ წამოვარდება და ბექას მივარდება, გადაკოცნის.

ნელი: როგორ ხარ, საყვარელო? ზაზამ გამოგატანა, ხომ? (გიორგის) ზაზამ გამოატანა... ჩვენმა ბიჭმა... თვითონ ვერ მოახერხა, ხომ, შემოვლა? (გიორგის) ზაზა ისეთი დაკავებულია... ეგ საძაგელი... ეს ჩვენი ზაზას მეგობარია... (ხელს წაკრავს გაშეშებულ კოტეს. კოტე გამოერკვევა და მხარს უბამს ნელის)

კოტე: როგორ ხარ, ბიჭო? რა მოგვანატრე თავი? გადაგვრია სიზმრებმა...

(ნელის თვალს ჩაუკრავს) მოდი, დაჯექი ჩვენთან... გაიცანი... ეს ჩვენი მეზობელია, გიორგი... გვერდითა მეზობელი... დაახლოებით შენსელა ქალიშვილი ჰყავს, ნატო...

ბექა დაბნეულია.

ნელი: მოდი, გენაცვალე... მოდი...

ბექა მიენდობა ნელის და კოტეს.

კოტე: ნელი, აბა, თეფში, ჭიქა... (გიორგის) სხვათა შორის, ეს ყმაწვილი მხატვარია...

გიორგი: ა, ეს არის სამი შვილის მამა? სასიამოვნოა, სასიამოვნო...

კოტე: არა, არა...

ნელი: ეს სხვაა... ზაზას ბევრი მხატვარი მეგობარი ჰყავს... ეს უცოლოა...

უწესიერესი ბიჭი... შრომისმოყვარე, პატიოსანი...

გიორგი: გაგიმარჯოს გენაცვალე! კეთილი იყოს ჩვენი გაცნობა! წესიერ და შრომისმოყვარე ახალგაზრდა კაცს ნამდვილად მივესალმები და მიყვარს... ეს ოჯახი ჩემთვის დღეიდან ძვირფასი ოჯახი გახდა და ამ ოჯახის ახლობელი – ჩემი ახლობელია...

კოტე, ბექა: გაგვიმარჯოს!

ნელი: ნამდვილად, ნამდვილად... დღეს ისე იშვიათია წესიერი ბიჭები, სანთლით საძებარია, სანთლით... (ბექას) აბა, რას შვები? რას საქმიანობ ამჯერად? ხატავ ხომ ბევრს? გამოფენა ხომ არ გაქვს დაგეგმილი ახლო მომავალში?

ბექა: თვის ბოლოს მექნება გამოფენა გალერეაში აქ და მერე მიგვაქვს ფრანკფურტში...

ნელი: ყოჩაღ, გენაცვალე... აი, ბატონო გიორგი... ხედავთ? ბევრი შრომა გიწევს ალბათ, არა, ზიხარ სახლში მთელი დღე... ხატავ... რას იზამ, თქვენი საქმე ეგეთია...

ბექა თავს უქნევს.

გიორგი: მე მხატვრობის ბევრი არაფერი გამეგება, მაგრამ რადგან გამოფენები იმართება, რადგან მოთხოვნილებაა – ეს ძალიან კარგია... გაგიმარჯოს ჩემო...

ბექა: ბექა!

გიორგი: ბექა?!

ნელი: ბექარ, ბექარ! დიახ.. ჩვენი ზაზუკას მეგობარია... ბექარ, ესე იგი, ფრანკფურტის მერე საით გაქვთ გეზი? ხომ გაფინანსებენ?

ბექა: კი, რა თქმა უნდა... კარგად გვაფინანსებენ... მერე ბენელუქსის ქალაქები... ძალიან დიდი გეგმები გვაქვს... (ნელის, ჩუმად) ისე, მართლა.

ნელი: (აღფრთოვანებულია) ხედავთ, გიორგი, ასეთი ახალგაზრდებიც არიან!

კოტე: (ჩაერევა) და ალბათ, ნახატებიც კარგად იყიდება, არა?

ბექა: არ ვემდური... (კოტე ანიშნებს და ბექა ხვდება, რომ გიორგის თავი უნდა მოაწონოს) აი, ახლახანს ორი ნახატი გავეყიდე და მანქანა ვიყიდე...

გიორგი: ყოჩაღ, ყოჩაღ! ორი ნახატი?! და რა დახატე ეგეთი?

ბექა: (გათამამდება) მე, ძირითადად, პორტრეტებს ვხატავ...

გიორგი: შიშველი ქალები?... ა?...

ბექა: რატომ? არაა აუცილებელი... თუმცა ეგეც არის... (ცდილობს აკადემიური იყოს) ქალის შიშველი სხეული მხატვრისთვის, ასე ვთქვათ, მხოლოდ რთული გეომეტრიული ფიგურაა, მეტი არაფერი...

გიორგი: როგორ, კაცო...

კოტე: როგორ და გინდა შიშველი ქალი დაუხატია და გინდა ვთქვათ კუბიკი... ან ცხენი... შეუკაზმავი...

ნელი: დიდი მადლობა, კოტიკო, ქალების სახელით!

კოტე: კარგი ახლა, ნელიკო! „ჯიშინი ცხენით ქალიაო,“ რომ იტყვიან...

ნელი: ძალიან კომპლიმენტია, კი..

კოტე: ჰოდა აქვე, ხელოვნების, სილამაზის, მშვენიერების, ქალის და საერთოდ, ყველაზე ლამაზი გრძნობის – სიყვარულის სადღეგრძელო მინდა შემოგთავაზოთ!

ნელი: და შიშველი ცხენების... რა ამბავია ერთ სადღეგრძელოში ამდენი რამის გაერთიანება?

კოტე: (არ აქცევს ყურადღებას) სიყვარული ძლიერი თუა, ვერანაირი წინააღმდეგობა ხელს ვერ შეუშლის... მთებს გადაგაბრუნებინებს, ფრენას შეგაძლებინებს... ასე, ა! შემოჰკრავ ფრთას ფრთას და... კარიდან გაგაგდებენ – ფანჯრიდან შეფრინდები... (ბექას გადახედავს) რას არ გადაგატანინებს, რას არ მოგათმენინებს... (ნელიკოს მოიხმობს და ხელს გადახვევს) რასაც ჩვენ ვითმენთ და ვუძღვებთ!.. გაუმარჯოს სიყვარულს! ვინ თქვა, „როგორც მოვა, ისე წავაო“... არსადაც არ მიდის! აქ იბუდებს, აქ! და სამუდამოდ აქ რჩება! (მკერდზე

იბაგუნებს მუშტს) ბევრის თქმა მინდა... ათასი რამე მაგონდება, მაგრამ... დღეს თავს შევიკავებ... და მომავალი – ჩვენია!

სვამენ.

გიორგი: არა, კაცო! მე სიყვარულის წინააღმდეგი კი არ ვარ და ვერც ვიქნები. მაგრამ მინდა ჩემი შვილი განსაცდელს ავარიდო...

ნელი: ჩემო გიორგი, მეც გამოუცდელი ვიყავი, რომ გავთხოვდი და...

კოტე: რა გამოცდილება უნდა გქონოდა, ნელიკო-ჩემო?(იცინის)

ნელი: იმის თქმა მინდოდა, რომ მე ნასტუდენტარ ფიზიკოსს გავყევი, უმუშევარს... მაგრამ, ავაწყვეთ ცხოვრება... რაღაცნაირად...

კოტე: ჰო, და ვართ დღემდე ასე ერთმანეთის სულის ბერვაში...

ნელი: (კოტეს) იმიტომაც სულ გაცივებული ვარ, რადიკულიტმა მომკლა!

გიორგი: (ისევ ბექას მიმართვს) არა, როგორ წარმოგიდგენია ახლა შენ, ცოლს რომ მოიყვან, ლამაზი იქნება, შენ აქეთ ქალები ხატო და იმან იქით ხატაპური აცხოს?

ბექა: მე რომ ცოლს მოვიყვან, იმას ეცოდინება, რომ ეს ჩემი სამსახურია და თუ მე არ დავხატე, ხატაპურს კი არა, ერობოკვერცხს ვერ გააკეთებს! ის ქალი, რომლის შერთვასაც ვაპირებ, ქვეყანას მირჩევნია და თუ რამეს ვაკეთებ, იმისთვის ვაკეთებ, რომ ის ბედნიერი იყოს..

გიორგი: როგორ დამისაბუთა, ხედავთ? შენ გენაცვალე, ჩემო ბექარ! ა? ხედავ, კოტე? ბედი არ უნდა ყველაფერს? ესეც მხატვარია... ბექარ!... და ისიც მხატვარია... ბექა...

მართალი ხარ, ხომ იცი, ჩემო კოტე... უნდა გავიცნო და გავიგო ერთი, რა აზრები უტრიალებს თავში იმ ბექას...

ბექა : (მთლად გათამამდა) ვინ ბექაა?

გიორგი: არის ერთი... აბა, გაგვიმარჯოს და შენს წარმოთქმულს გაუმარჯოს, ჩემო კოტე...

კოტე: ჩვენს შვილებს გაუმარჯოს! ახალგაზრდებს გაუმარჯოს! ნატოს გაუმარჯოს! შენ გაგვიმარჯოს ჩემო ბექა...რ... შენი მიზნებით... იმედებით და აბა, შენ იცი... გაგემართლებინოს შენი მშობლების და ახლობლების იმედები... მათი იმედები, ვინც გენდო... წარსულშიც და ახლაც... არ ჩანხარ ცუდი ბიჭი და... არც ადრე ჩანდი ურიგო... და ნურც გამოჩნდები ნურასდროს... რაღაც ავირიე... ხომ იცი, ნელი! (გიორგის) ვინერვიულე დღეს ბევრი...

ნელი: კი, მაგრამ ნატო რომ მარტო დავტოვეთ, დაგვეძახა... ცოდოა გოგო...

ბექასაც: ბექარსაც გავაცნობდით...

კოტე: მართლია, ნელიკო! ა, გიორგი? რა იცი, რა ხდება... ხალხნი ვართ... ისიც ხომ ბექაა და ესეც ხომ ბექაა.. ბექარაა... ა? მიდი, ერთი, ნელიკო, დაუძახე ნატოს... იქნებ დამეგობრდნენ კიდევ ახალგაზრდები და იმ ჩვენს ფანჯრის ტანჯულ ლუიზასაც ხომ არ დაუუძახოთ, ჰა? იქნებ შეეცვალოს წარმოდგენა მხატვრებზე...

გიორგი: ეჰ, ლუიზა, მგონი, სულ დაგვარგე დღევანდელი ამბების გამო...

ნელი: რას ამბობთ, გიორგი? რატომ?

გიორგი: წელან დავურეკე, ველაპარაკე... მგონია, შევცდიო... არადა, საიდან მომაქანა თავპირისმტვრევით... ნატოს ერთი ამბავი დავაწიე... თქვენ დაგაწიოკეთ... და ახლა მეუბნება, შეიძლება შევცდიო!

ნელი: ახლა, ერთი შეცდომის გულისთვის ნუ მოიგლიჯავთ გულიდან საყვარელ ნათესავს...

გიორგი: რა ნათესავია, ყვავი ჩხიკვის... სულ მაგის ბრალია ყველაფერი... ჭორიკანა დედაკაცია! გადამრია... რეები არ მითხრა იმ ბიჭზე... არ უნდა დამეჯერებინა ასე სიტყვაზე... კი მეუბნებოდა ნატო, იმას სხვა ჭია ხრავს!

ნელი: კარგით, გიორგი... დღევანდელისთვის ნუ მოიმდურებთ ლუიზას! დარწმუნებული ვარ, თქვენდა სასიკეთოდ მოინდომა... თანაც... იქნებ, სულაც არ შეშლია არაფერი... (ფრთხილად შეაპარებს) იქნებ და მართლაც ბექა იყო მოსული... და იქნებ... ახლაც აქაა ...

გიორგი: ჰოო... რა ვიცი... აღარაფერი აღარ ვიცი... დავანებოთ თავი ლუიზას... რა ვქნა, გაგიმარჯოთ! შენ გაგიმარჯოს, ჩემო ბექარ! თქვენც გაგიმარჯოთ...რაო? ახლაც აქააო? სად აქ?..

კოტე: დაწყნარდი, გიორგი... ნელი, მიდი ერთი, ნატოს დაუძახე... (ნელი აივნისკენ მიდის ჩქარი ნაბიჯით „ნატო, ნატოო...“ მოუტრიალდება მამაკაცებს: „ახლავე გადავალ და გადმოვიყვან!“) სად გადახვალ, ქალო? რით ვერ ავკრძალე მე ამ ოჯახში აივნის არადანიშნულებისამებრ გამოყენება? (იცინის)

გიორგი: (დაბნეულია, ვერაფერი გაიგო) რა ხდება, კოტე, ჩემს თავს?

კოტე: ცუდი არაფერი, ჩემო გიორგი!.. ლაგდება რაღაც-რაღაცეები თავის ადგილზე!

გიორგი: (თითქოს ხვდება რაღაცას, მაგრამ მთლად ბოლომდე ვერა) რა რაღაცეები... კოტე... ბექარ თუ...ა??...ბექა? ჰოოო... სიმართლე გითხრათ, როგორ მოვიქცე, აღარც კი ვიცი... ვაჰ, კაცო! სხვას რომ მოეყოლა, დავცინებდი... რა მეთქმის... გავალთ მე და ბექა, ჩემო კოტე, ნატოსთან და იქ წავისაუბრებთ... დიდი მადლობელი ვარ თქვენი ყველაფრისთვის... გამარკვევით რაღაც-რაღაცეებში... მაგრამ, თან რომ გამაცუცურაკეთ...

კოტე: მხოლოდ კეთილი განზრახვით, ჩემო გიორგი, კეთილი განზრახვით!

ბექა დაბნეული და, ცოტა არ იყოს, დარცხვენილია. დგებიან და კარისკენ მიდიან. კოტე და ნელი უხმოდ აცილებენ.

კოტე: ერთი წუთით... (გადის აივანზე. სარეცხის ჯოხით ცდილობს ყვავილების თაიგულს მიწვედეს. წვალეებით ჩამოიღებს ხიდან და ბექას აწვდის) მომაცილე, თუ ძმა ხარ... თანაც ხელცარიელი ხომ არ შეხვალ ოჯახში... ნელიკო! ხომ აჩუქებ „შენს“ თიგულს?

ნელი თავს უქნევს, იცინის. ბექა და გიორგი მიდიან.

გიორგი: რა ტყუილა ვაგინე ლუიზას... თუ ... ა? (ბექას უყურებს. ბექა თავს გადააქნევს ეჭვით. გადიან)

კოტე: აჰა, ნელიკო! ეგეც შენ!.. ხომ გაერთე დღეს? ხვალ გლდანში გაგასეირნებ მეტროთი... კიდევ რა გინდოდა? არ მინდა რამეზე გული დაგწყვიტო... ა? ხო!

(ჯერ მაგიდას დაჰკრავს მუშტს, მერე სკამს დასტაცებს ხელს და აივნისკენ გარბის სკამმოღერებული)

მეორე მოქმედება

დილა. გამოდის ნელი. ცუდადაა. იზომავს წნევას. მიდის ტელეფონთან.

ნელი: სასწრაფო დახმარებაა? დიახ... გამოძახება მინდა... (მისამართს კარნახობს) უკმარისობა... ტაქიკარდია... დიახ. კარგით... (დებს ყურმილს, წამოწვება ტახტზე. გამოდის კოტე)

ნელი: კოტე! ცუდად ვარ... წვეთები დამალევიან..

კოტე: (დაფაცურდება) რა მოგივიდა, ნელიკო? ნუ გეშინია, ყველაფერი კარგად იქნება... აბა, რა წვეთები დაგალევიანო, სად არის?

ნელი: წამლებში... ვალოკორდინი...

კოტე: (საქმიანად) წამლები სად არის?

ნელი: სამზარეულოში... კარადაში... ზედა უჯრა...

კოტე: (სამზარეულოდან) აბა, კარადა?

ნელი: (ადგება, გალასლასდება სამზარეულოში, გამოდის უკან, წვება... კოტე ბრუნდება სამზარეულოდან ჭიქით და წამლის ბოთლით)

კოტე: რამდენი წვეთი?

ნელი: 30. წყალი ცოტა.

კოტე: წყალიც უნდა? ონკანის თუ ანადუღარი?

ნელი: მმმმ...

კოტე: სასწრაფო გამოვიძახოთ ნელიკო? ზაზას ხომ არ დავურეკო?

ნელი: (ხელს აიქნევს თუ ჩაიქნევს – გაუგებარია) ყურები დამისრისე... გული მიმდის...

კოტე: (უსრესს ყურებს) სასწრაფო?... რა ჯიუტი ხარ... დავრეკავ ახლავე და გამოვიძახებ...

ნელი: ნიშადურია წამლებში... სამზარეულოში... ბოთლით... კარადაში...ზედა...

კოტე: (აწყვეტინებს) ვიცი, ვიცი... (გამოაქვს) რამდენი წვეთი დაგალევიანო?

ნელი: (ხელს აიქნევს თუ ჩაიქნევს... ბოთლს გამოართმევს... ყნოსავს... უბრუნებს...

კოტეც დაყნოსავს – გადმოსცვივდება თვალები)

კოტე: ჰა, როგორ ხარ, ნელიკო? უკეთ არ ხარ? რა ვქნა ახლა მე?.. არ მინდა, ნერვები აგიშალო დამატებით, მაგრამ... გამოვიძახებ რა... (კარზე ზარია) ეს კიდევ ვინდა... ამისთვის მცალია ახლა მე? (კარს ადებს)

სასწრაფოს ექიმი: სასწრაფო თქვენ გამოიძახეთ?

კოტე: (გაბრაზებული) გამოიძახებინა? არა, ბატონო, არა! (მიხურავს კარს და ჩქარ-ჩქარა ბრუნდება ოთახში) ჯიუტი ხარ, რა, ჯიუტი! რა გახდა ერთი სასწრაფოს გამოძახება! ბარემ აქვე იყვნენ... შემოვიყვან, ნელიკო, ჰა?

ნელი: ვის?

კოტე: სასწრაფოა ვიღაცასთან, თქვენ ხომ არ გამოიძახეთო და... არა-მეთქი... შემოვიყვან, რა იქნება?...

ნელი: (ხელს იქნევს. კოტე გადის და შემოჰყავს სასწრაფოს გაოცებული ბრიგადა)

კოტე: რა ვიცოდი, თუ გამოიძახა, სულ ხელეები მისაგსავა და... კი ვიფიქრე... მაგრამ რას ვიფიქრებდი... ვაჰ, კაცო! ეს ქალი გადამრევს...

ექიმი: რა გაწუხებთ, ქალბატონო?

ნელი: ეს კაცი მაწუხებს .

კოტე: ჰმ! აღარაფერი აღარ აწუხებს, ბატონო, ამას.

ექიმი: აბა ვნახოთ წნევა... პულსი... (კოტეს) ყველაფერი კარგად იქნება, დამშვიდდით...

ოთახი ცოტა ხნით ბნელდება და ისევ ნათდება. ნელი კვლავ წევს. კოტე თავთან უხის. ნელი უკეთაა.

კოტე: რა გული გამიხეთქე... ხომ კარგად ხარ უკვე?

ნელი: კარგად ვიქნები, შენს ხელში? რას ვუძლებ... ღმერთო ჩემო...

კოტე: კარგი, ახლა... რა იყო, რა დაგემართა? გადაიღალე, ნელიკო შენ... თან ყველაფერი გულთან ახლოს მიგაქვს... ძალიან ემოციური ხარ... არ შეიძლება ასე..

ნელი: ემოციური კი არა... თავის მოკვლა მინდა! შეიძლება ასე ღრუბლებში ფრენდე? რა უბედურებაა ეს!

კოტე: მე რას ვიფიქრებდი, ჯერ სასწრაფოს თუ გამოიძახებდი და მერე გახდებოდი ცუდად!

ნელი: შენი იმედი რომ არ მქონდა, იმიტომ დავიჭირე წინასწარ თადარიგი!

კოტე: მერე, გენიშნებინა რამენაირად... მედიკამენტებზე და დოზებზე რომ იძლეოდი ინსტრუქტაჟს, ერთი გეთქვა, გამოვიძახე უკვეო... ან ხელი აგეჭნია, ან ფეხი....

ნელი: შენ თუ ჩემი ხელ-ფეხის ქნევა ვერ შეამჩნიე და, აღარ ყოფილა საშველი... გინდაც არ გამოიმძახა და შემთხვევით მოსულიყვნენ, ასე უნდა გაგებუნძულებინა დეთის საჩუქარი?

კოტე: დავიბენი, ნელიკო... შემეშინდა ძალიან. ვიფიქრე, ვაი, თუ დამტოვა მარტო-თქო... რაღა ვქნა, რა მეშველება-მეთქი... ან პანაშვიდებზე რა ჩავიცვია... ან სად დავდგე...

ნელი: დავიბარებ, კოტე, ნუ გეშინია... აი, ამ საღამოს დავჯდები და ჩამოგიწერ ყველაფერს... ადგილსაც მოგინიშნავ, ეგერ, კართან...

კოტე: რა მოგივიდა, ნელი, ვხუმრობ, რაც შემიძლია...

ნელი: მე არ ვხუმრობ, რა მესუმრება... მართლა თუ არ დავიბარე და დავიწერე ყველაფერი, შენი ამბავი რომ ვიცი, შეიძლება ფეხბურთის მატჩს შერჩე ტელევიზორთან!

კოტე: იმ დღეებში სულ არ ჩავრთავ, ნელი ტელევიზორს... რას ლაპარაკობ! შენ ის დამიბარე, რა ჩავიცვია...

ნელი: ჰო, აბა რა! საერთოდაც, რას ვფიქრობ, იცი? მოდი ერთი ხელი ტანსაცმელი გადავდოთ, ეკიდოს საკიდზე ასე გამზადებული, როგორც

ბებიანაშენი იტყოდა, „მარცხი-ელანძე“... ხოდა, რომ დაგჭირდეს უცებ... თავს აღარ გაიცხელებ მაგაზე ფიქრით – რა ჩაიცვა და როგორ... იმას ხომ არ ვათქმევინებ ხალხს, ამას ცოლი მკვდარი ყავსო!

კოტე: მე როგორც ვატყობ, შენ აღარაფერი გაწუხებს უკვე! წავალ მაშინ მე ახლა სამსახურში. დღეს საბჭოს სხდომა მაქვს და... როგორც დამთავრდება, მოვალ მაშინვე...

ნელი: (აღგება) ხო, აღარაფერი მიჭირს... უფ! ვიფიქრე, არ დამრჩეს გვერდზე ეს სიმწრით მოპოვებული მოგზაურობა- მეთქი...

კოტე: მაგაზე მე სულ არ მიფიქრია! შენ იყავი კარგად, და პარიზი სულ იქ იქნება, სადაც ახლაა...

ნელი: არ იცი, რა ბედნიერი ვარ! ისე მიხარია, ამ ჩემმა ქაქანმა რომ გაჭრა, ბოლოსდაბოლოს... რამდენი ხანია ერთად არსად ვყოფილვართ მე და შენ და უცებ –პარიზი... ლამის გავგიჟდე სიხარულისგან!.. ეს დღეები, წასვლამდე, ერთი კარგად დავისვენებ საოჯახო საქმეებისგან... იქ იმდენი უნდა ვიაროთ... სულ ფეხით შემოვიაროთ პარიზი, ხო, კოტე? ბარგი უკვე ჩავალაგე. ახლა ჩემს თავს უნდა მივხედო! საპარიკმახერო, კოსმეტოლოგი, რაღაც წვრილმანებიც მაქვს საყიდელი... ისე, შენც რომ შეგესწორებინა თმები, არ იქნებოდა ურიგო!

„ფრანცუჟენკებს“ დაუწყენოთ თვალი!

კოტე: თმა შევისწორო კი არა, სახე უნდა დავისერო, თორემ რო შემომესვეიან ფრანგი ქალები, მერე ნახე შენი გასაჭირი... დღეს და ხვალ მეც ბევრი საქმე მაქვს, უნივერსიტეტშიც უნდა მივიდე... (კოტე წასასვლელად ემზადება. გადის და შემოდის. ხელში თეთრი პერანგი უჭირავს, თან ფეხსაცმელებზე იყურება).

ნელიკო, გავცვიოთ ლამის ეს ფეხსაცმელები და ახლა აღმოვაჩინე, მარცხენაზე სხვანაირი კალაპოტია, მარჯვენაზე სხვანაირი... გასაოცარია, არა?

ნელი დახედავს კოტეს ფეხსაცმელებს, ერთნაირი სტილის, მაგრამ ცალი მუქი რუხია, მეორე შავი.

ნელი: (გაოგნებული) მარტო კალაპოტშია ვითომ განსხვავება, კოტე? მითხარი, რომ მეხუმრები, თორემ გამისკდება გული, იცოდე! ან ეგ რა პერანგი გიჭირავს? საიდან აიღე.. ჩაიცვი, ჩაიცვი, მაინტერესებს ერთი, როგორ ჩაეკვეტები ჩემს პერანგში!

კოტე: შენს პერანგში??? და რატომ ეკიდა ჩემს განყოფილებაში შენი პერანგი? ან ასე ცალ-ცალად ვინ დააწყო ჩემი ფეხსაცმელები? ვერ დააწყვილე?

ნელი: ვიცოდე მაინც, რისთვის ვისჯები ასე მწარედ! რას ვუძღვებ, ღმერთო ჩემო! კიდევ ყოჩად, ნელი! ვის ვუძღვებ! დღითიდღე მძიმდები, რომ იცოდე! რას იცვამ, არ უნდა დახედო? ან მაგ პერანგს საყელოზე ნაქარგები რომ აქვს, ვერ უნდა შეამჩნიო?

კოტე: მოიცა, კაცო ერთი! მიყრი-მოყრი რაღაცეებს და მე სად ვალაგო და ვარჩიო! საყელოს ნაქარგებს ვათვალიერებ კიდევ...

ნელი: მე ხომ კარგად შეამჩნიე და ამომარჩიე! გასაქანი არ მომეცი! არ დამაყენე ჩემს დედ-მამასთან!

კოტე: ხო, მეც დედას მოგწყვიტე ძუძუდან! წავედი მე, წავედი... სადაა ჩემი კეპი?

ნელი: საკიდზე, სა-კიდ-ზე! სადაც ყოველთვის! ქოლგა კიდია მანდ კიდევ და დააკვირდი კარგად, რას დაიხურავ!!!

კოტე: ძალიან სასაცილოა!!!!

კოტე მიდის, რეკავს ტელეფონი.

ნელი: ხო, ვერიკო, გენაცვალე... რატომ შეწუხდი... კარგი, კარგი... დიდი მადლობა... ჰოოო... სამ-ოთხ საათში ჩამოვა, ალბათ, ხომ?... კარგი... (მერე მაცივარში შეიხედავს) უფ! მაწონი აღარ გექონია... ნეტავ დამეზარებინა კოტესთვის... თუმცა, მირჩევნია სუფთა ჰაერზე გავიარო ცოტა...

იცვამს და გადის. ცოტა ხანში ბრუნდება კოტე. რეკავს ზარს – კარს არავინ აღებს. რეკავს მობილურით ტელეფონზე – არავინ პასუხობს... მერე ნელის მობილურზე რეკავს – მობილური მაგიდაზე დევს... კოტე მეზობლის კარზე აკაკუნებს.

მეზობელი ნაზიკო: გამარჯობა, კოტე, გენაცვალე...

კოტე: ნელის გასაღები ხომ არ დაუტოვებია?

ნაზიკო: არა... არაა სახლში? სახლში უნდა იყოს... კარის ხმა არ გამიგია... რაო სასწრაფომ? ნაბანევი ვიყავი და ვეღარ გამოვედი თქვენთან... იმ წუთის გამოსული ვიყავი აბაზანიდან და არ დამკრას სიცივემ-მეთქი... ისე, რა დაემართა ნელის, თან ამ წასვლის წინ... ხომ კარგად...

კოტე: (აღარ უსმენს... მიდის ისევ კართან, მუშტებით აბრახუნებს...)

ნელი...ნელი!!!!

ნაზიკო: ვაიმე, მომიკვდეს თავი... დავიღუპეთ???

კოტე: (აკანკალებული ხელით რეკავს ტელეფონით) ზაზა! სად არის დედაშენი... რას მაიმუნობ, რა სხვისასა!.. დილას ცუდად იყო... სასწრაფო გვყავდა... მე გავედი, სახლში დავტოვე... ახლა კარს არ მიღებს... გასაღები არ წამიღია... რად მინდოდა –სახლში იყო! მალე მოხვალ? იქნებ ნუცას დაურეკა და უთხრა სად მიდიოდა? მოდიხარ უკვე? კარგი... (ისევ აბრახუნებს კარზე... ამასობაში ნაზიკო დანარჩენ მეზობლებს ეძახის)

ნაზიკო: სად ჯანდაბაშია ეს გიორგი, ან ნატო!!! აივნიდან გადავძვრებოდით... ვაიმე, ნელიკო! ვაიმე!!!! არადა, პარიზში მიდიოდნენ... სახანძრო გამოვიძახოთ... მაშველები...

კოტე: ჰო... ჰო...

ამასობაში მოდის ზაზა. აკანკალებული ხელით იღებს ჯიბიდან გასაღებს, ცდილობს გააღოს კარი... კოტე გამოგლეჯს ხელიდან გასაღებს... ვერ აღებს კარს, დაემხოა კიბის მოაჯირზე.

კოტე: დავიღუპეთ... ამით რას გავადებთ, ახალი საკეტი დავაყენე ამასწინათ...

ნაზიკო: ვაიმევე, ნელიკო... მოგიკვდეს ჩემი თავი... ვინ იცის, რა გიჭირს...

მეზობლები: დავრეკეთ უკვე, მოდიან მაშველები...

შეგროვილ ხალხში გზას ნელიკო იკვლევს. ზევით აწეულ ხელში მაწვნის ქილა უჭირავს... დაინახავს თავისი ბინის კართან შეგროვილ ხალხს, ქილა უვარდება და ტყდება...

ნელი: დავიდუპე???? რა ხდება ჩემს თავს?! კოტეეეე!!!

ზაზა: არაფერია, დედა... მშვიდობაა... დამშვიდდი... მამა აგერაა!.. დედა... დედა!!! აგერაა მამა!..

კოტე: (გაცოფებული) სად იყავი, ადამიანო, სად????!

ნელი: აგერ ვიყავი, გასული... მაწონზე!

კოტე: მაწონზე???? რის მაწონზე?!

ნელი: მათიკოს მაწონზე... ორი წუთით გავედი... საღამოობით მაწონს რომ ითხოვ ხოლმე... გაგვთავებია...

ნაზიკო: როგორ გადაგვრიე, ნელი! კარების ხმა არ გამოიგია... როგორ გაიპარე ასე ჩუმად?.. (გადასძახებს დანარჩენ მეზობლებს) მაწონზე გასულა... მაწონზე...

კოტე: რა მაწონი აგიტყდა!

ზაზა: შენ რა მაწონი აგიტყდება ხოლმე ყოველ საღამოს!

კოტე: მე რა შუაში ვარ! (ზაზას) შენ არ იყავი, კარი რომ ვერ გააღე?

ზაზა: შენ არ თქვი, ახალი საკეტი დავაყენეო?..

ნელი: (კოტეს) შენ არ თქვი, სხდომა მაქვსო?..

კოტე: (ნელის) შენ არ კვდებოდი ამ დილით? დაგვხოცე ნერვიულობით! რად მინდოდა მაწონი! ერთი საღამო ვერ გავძლებდი მაწვნის გარეშე? სად წახვედი? ან რომ წახვედი... არ დავინახო მაწონი ამ ოჯახში შემოტანილი!!!!

ნაზიკო: (მეზობლებს) დილით ცუდად იყო... კი დავინახე, სასწრაფო რომ მოვიდა, მაგრამ ნაბანევი ვიყავი... იმ წუთის გამოსული ვიყავი აბაზანიდან და ვეღარ გავედი... მე რომ დღეს არ მებანავა, წავიდოდი და მოვუტანდი იმ მაწონს....

მეზობელი ირინა: რა გახდა ეს მაწონი, ავადმყოფი ქალი რომ არ გასულიყო საყიდლად... ერთი დღე როგორ ვერ უნდა გაძლო ადამიანმა მაწვნის გარეშე...

შემოდინან გიორგი და ნატო.

გიორგი: რა ამბავია, კოტე? ქვემოთ მითხრეს, გეძებდნენო, აივნიდან უნდათო გადმოსვლაო... აგერ, ბატონო, ახლავე შევალ და გადმოდი, ვისაც გინდათ... რა ხდება, ისე?

ნაზიკო: მაწონზე იყო ნელი გასული... კოტეს კი ეგონა, ჯვარი აქაურობას და... მარილზე გავიდა...

გიორგი: მაწონზე გასვლაც რამეს ნიშნავს?

ირინა: კოტეს ყვარებია საღამოობით მაწონი...

მეზობელი ირაკლი: აუ, მაგარია ცივი მაწონი საღამოს შაქრით... მეც მიყვარს...

მეზობელი ნანა: აწყობილი აქვს, გენაცვალე, კოტეს საქმე... მომაკვდავი ცოლი თავპირისმტვრევით გარბის, მაწონი რომ არ მოაკლოს...

ნაზიკო: კოტესთანა ქმარი დასაფასებელია, ჩემო ნანა! ცივ ნიავს არ აკარებს... ისეთი ცოლ-ქმრობა აქვთ, სანატრელი... ახლა, აგერ, ამ დღეებში, პარიზში მიდიან...

მეზობელი ვახტანგი: აბა მე, ცეცხლი რომ წამეკიდოს, წყალს არ მომასხამს ჩემი ცოლი!

მეზობელი ეთერი (ვახტანგის ცოლი): წყალი ჩაგაქრობს? დასპირტული ხარ!
მეზობელი ნანა: მე თელავს არ გამაცილა ჩემმა ქმარმა...

ნაზიკო: ნელის ოცნება იყო პარიზი!

მეზობელი ნანა: თელავზე არ მიოცნებია მე არასდროს!

ნაზიკო: კოტე დღე და ღამეს ასწორებს, მსოფლიო დონის მეცნიერია, აქვს გენაცვალე და უსრულებს ოცნებებს ცოლს!

ზაზა: ერთი წუთით... (მეზობლებს, მაშველებს) დიდი ბოდიში და დიდი მადლობა... გვაპატიეთ... (მშობლებს) აბა, შევედით სახლში და იქ გავაგრძელოთ ანალიზი და დებატები...

შედიან სახლში.

კოტე: (აგრძელებს) ...ან რომ წახვედი, ტელეფონი ვერ წაიღე თან? რისთვის გაქვს ეს მობილური, რისთვის? დაადებ თავს და მიდიხარ... ვდგავარ აქ, ვამტვრევ კარს...

ნელი: კარს რატომ ამტვრევდი? გასაღები ხომ გქონდა? შემოხვიდოდი და ნახავდი...

ზაზა: მამა! გასაღები გქონდა? გადავირევიითი!!!!

კოტე: (ნელის) გასაღები მქონდა?(იღებს ჯიბიდან გასაღებს) მე მეგონა, არ მქონდა! რად მინდოდა გასაღები, შენ სახლში არ დაგტოვე? შენ არ მითხარი, მე ჩავეკეტავო?... სულ არ გამხსენებია გასაღები...

ნელი: ხო, კარებთან რომ დგახარ, რატომ უნდა გაგახსენდეს გასაღები... უფრო მარტივია, შეამტვრიო... ან სასწრაფოს რომ ხედავ, რატომ უნდა გაგახსენდეს სასწრაფო!

კოტე: ვერ მონელა რააა!!! სამაგიერო გადამიხადა! ერთი სიცოცხლე გავათავე! ღირსი არ ხარ, დაგახრჩო!

ზაზა: ვაააა, წელან ცხარე ცრემლით ქვითინებდი, ვაითუ ცოცხალი აღარააო... და ახლა შენი ხელით კლავ?

ნელი და კოტე (ერთდროულად): შენც ხომ გქონდა გასაღები, ვერ გააღე კარი?

ზაზა: მამა, შენ არ მითხარი, საკეტი გამოვცვალეო?

კოტე: მერე რა... გეცადა მაინც... გეზარება ყველაფერი...

ნელი: გეზარება, ხო! და არაფერი არ გახსოვს, შენი საქმის მეტი! რატომ არ წაიღე ახალი გასაღები? ამას წინათ გაგიმზადე და დაგავიწყდა... საერთოდ, აღარაფერი აღარ გახსოვს... გასაღები რომ გქონოდა, შემოხვიდოდი, ნახავდი რომ სახლში არ ვარ... ტელეფონსაც ნახავდი და არ ატყდებოდა ამხელა დავიდარაბა...

კოტე: აჰა, აიღე ახლა ეს გასაღები და გქონდეს... წაგელო რა თავის დროზე! მაინცდამაინც მე უნდა ჩაგიდო ჩემი ხელით ჯიბეში, არა? რა იცი, რა ხდება... გქონდეს, რა!!!

ნელი: გქონდეს, ხო, მანქანაში, დაგამძიმებს, თუ რა! თავის შეწუხება არ გინდა არაფრით! შენს იმედზე უნდა ვიყოთ აქ ჩვენ და ბრიუსელში ნუცა?

ზაზა: კარგით... ბოდიში... მე მაპატიეთ ამ ერთხელ და... მეტს აღარ ვიზამ... ჩემი ბრალია ყველაფერი... ნუცასთანაც ბოდიში მომხადეთ... კიდევ კარგი, არ დაგურკვე, გავუხეთქავდი გულს... წავედი... ხომ არ გჭირდებათ რამე? მაწონი, მაგალითად!

კოტე: არაფერი არ გვინდა ჩვენ! ჩვენ თვითონ მივხედავთ ჩვენს თავს! მძულს მაწონი! მაწონი აღარ მისხნოს არავინ!

ზაზა: ბოდიში, ბატონო! ბოდიში!.. რაც მე თქვენ გიყურებთ... კი არ ცხოვრობთ, თითქოს ტანგოს ცეკვათ...

კოტე: ახლა ამის ფილოსოფიას უსმინე!

ნელი: ზაზუკა... დედა..

ზაზა გადის. კოტე აღშფოთებული ბოლთას სცემს. ნელი დამნაშავე სახით უყურებს.

ნელი: კოტე!

კოტე: რა გნებავს?!

ნელი: კარგი ახლა, კოტე...

კოტე: ადვილი სათქმელია – კარგი...

ნელი (ეშმაკური სახით): როგორ გყვარებივარ...

კოტე (ელემბა): მყვარებიხარ არა ის კიდე!.. იმაზე ვინერვიულე, შენ რომ თქვი, სადამოს დაგიწერ და გადაგიწეობ ტანსაცმელსო... ვიფიქრე, ვერ მოასწრებდამეთქი და მაგაზე გადავირიე...

ნელი: კოტე... მაცეკვე ტანგო!

კოტე: სულ ტანგოს არ ვცეკვაოთ????

ბინა ცოტა ხნით ბნელდება და ისევ ნათდება.

ნელი: ჰო, სულ დამავიწყდა... ვერიკომ დარეკა სოფლიდან...

კოტე (იმეორებს): ვერიკომ დარეკა სოფლიდააან... სოფლიდააან...

სოფლიდააან...

ნელი: ხილი გამოუტანებია სამარშრუტოს მძღოლისთვის...

კოტე: მძღოლიიისთვის... მძღოლიიისთვის...

ნელი: პირდაპირ სახლში მოგიტანენო... კოტე რომ არ შემეწუხდესო... ხედავ, რა ადამიანია? გული ამიჩუყდა პირდაპირ...

კოტე ეთანხმებასავით ირონიული შესტიკულაციით.

ნელი: პირს გაისველებთო აქაური ხილითო, ჩემს კოტიკოს კომპოტს მოუხარშავო... ან ჯემსო...

კოტე: გამვლელსაც აჭმევთო, გამომვლელსაცაო იმ ორ კაკალ ვაშლსო...

ნელი: რანაირი ხარ, კოტე! თვითონ რა აბადია და მაინც გავახსენდით,

გვიწილადა... ლუკმა გაგვიყო...

კოტე: კარგი, ჰო, კარგი!!! შარშანდელივით გადაამყოლე ახლა! ორი კილო მსხალი გამოგვიგზავნა და მთელი წელი მადლობები მახდევინე! რაც მე ოკრიბაში მარბენინე და მთელი დასავლეთ საქართველოსთვის შაქარი,ზეთი და, რა ვიცი, კიდევ რა არ მაგზავნინე... ერთ კონტეინერ ხილ-ბოსტანს ვიყიდდი მაგ ფულით!

ნელი: არ იყავი, კოტე შენ, ასეთი მეწვრილმანე... რა მოხდა... რა დაგემართა...

პირს გავისველებთ გზაში...

კოტე: ხო, ახლა პარიზში მათრევიზე პანტა და მაჟალო! ტყემალი და სუნელები არ დაგავიწყდეს კიდევ, ნოსტალგიის შემოტევას რომ ვერ გაუძლო ამ ორ კვირაში... კარგი, რაც არის, არის!.. რადგან სხდომა არ ჩატარდა დღეს, დრო გამომიჩნდა და ტასო დეიდასთან წავალ! უნდა ვნახო აუცილებლად! რამდენი ხანია მეხვეწება, მოდიო და უნდა შევეურბინო წასვლამდე... კარგია, თუ სადგურში არ მიწევს მისვლა ვერიკოს ძღვენის წამოსაღებად.

ნელი: ვაიმეეეე... სიმღერა მინდა, ცეკვა მინდა... პარიზი... პარიზი... ისე მომბეზრდა ერთფეროვნება, პარიზი კი არა ჩხოროწყუში მოგზაურობაც გამაბედნიერებდა...

კოტე: მდაა... უფრო დეტალურად უნდა შემესწავლა შენი ოცნების გეოგრაფიის მასშტაბები!

ნელი: (არ უსმენს, ცეკვავს. ზარი. ნელი ცეკვით მიდის კართან) აი, მოიტანეს კიდევ, მე მგონი, ვერიკოს ძღვენი!.. ნახე, доставкой на дом! რა ტიპია... ოჰ, ვერიკო, ვერიკო... (კარს აღებს. კარებში ოფლში გახვითქული მძლოლი დგას, მის უკან უამრავი უზარმაზარი ყუთია მსხლით სავსე)

მძლოლი: გამარჯობა! აგი, ვერიკიამ გამომატანა, სხალია თქვენზა...

ნელი: (გულგახეთქილი) ეეეს... სულ ჩვენ? ვაიმე, კოტე!

კოტე: აუფ! რა ამბავია, შე კაი კაცო... და რა უნდა ვუყოთ ამდენ მსხალს?

მძლოლი: წრეულს სხლის კაი მოსავალი იყო ნამეტანი... აგი რაია? შენ ჩვენში უნდა ნახო, რა ხთება... სითაც არ გეიხედავ - სხალია ყველგან... ჭურშიც ჩავყარეთ – არაყს გამოვხითით იმდენს... კაი სხლის არაყი, ა? (კოტეს თვალს ჩაუკრავს) არა, ახლა ბუზის არაყი ქე ჯობია, მარა...

კოტე: ჰოოო... არაყი – კარგია... მსხლის... აფსუს, წელს ბუზის მოსავალმა ვერ ივარგა ეტყობა, თორემ...

ნელი: მაიმუნობის დროა, არა, კოტე? იმის მაგივრად, გამოსავალს ეძებდე... რა ვქნათ, ახლა? ვაიმე, დედა! ამდენი მსხალი... პარიზი...

მძლოლი: არა, „პარიზი“ არ ვიცი, მარა, „ფრანგულე“, „გულაბი“ და „კაცისთავა“... რა ბევრი აგია, ჩემო დაია! სხალი რაია? შეჭამ და ესიო! ჯემებს დახარშავ... კამფოტებს...

ნელი: კოტე! მოიფიქრე რამე, თორემ გადავხტები ფანჯრიდან! რა ჯემებს დავხარშავ, სად შემიძლია... გზაზე ვდგავარ... და ისედაც... ვინ ჭამს ჯემებს ჩემს ოჯახში, ან ამდენ მსხალს ვინ შეჭამს!

კოტე: (ფიქრებში წავიდა) სკოლის ბუფეტში პურზე წასმული მსხლის ჯემი მიყვარდა მე! 5 კაპიკი ღირდა... მიმწვარის გემო ქონდა... სამკუთხედიც მიყვარდა, ჯემიანი... კიდევ სკოლის კატლეტი მიყვარდა... ზოგს სოსისი ერჩია, დაყოფილები ვიყავით რაღაცნაირად – კატლეტისმოყვარეულები და სოსისისმოყვარეულები... ერთმანეთს სულ იმას ვუმტკიცებდით, რომელი რომელს ჯობია... (წაიმღერებს) „ერთმანეთს ეუბნებიან, რომელი რომელს ჯობიააა...“ მაგრამ მე კატლეტი...

ნელი: ოღონდ ახლა მიშველე, კოტე, და მერე დავჯდეთ და სულ წვრილად მომიყვი სკოლის ბუფეტის ამბები თავის კორუიკებიან-სამკუთხედეებიანად!

მძლოლი: ჩემს სკოლაში ბუფეტი და მაგფერები სულ არ იყო... სხალს თუ წავიჭამდით... ჰო, და... რა უნდა ამ სხლის დაბინავებას, თქვე კაი ხალხო! რას ქვია, ვინ შეჭამს ამდენ სხალს... ამდენიო... ჩემი თვალით ვნახე, ჩემო ძამია,

ერთმა ტურისტმა ოზურგეთის ბაზარში ვორი კილო სხალი რაფერ გააფუჭა ათ წუთში!

კოტე: გააფუჭა? როგორ გააფუჭა?

მძღოლი: შეჭამა, რა! ვორი კილო-ათ წუთში! ხოდა, მიაღექით თქვენც და ჭამეთ ნელ-ნელა...

კოტე: არაა ურიგო აზრი, ნელი? რომ გადავიანგარიშით და მეზობლები დავიხმაროთ... არტურასაც თუ წაუღებ საპარიკმახეროში... იქაც „მანიკიურმა“, „კოსმეტიკა“... ათი წუთი ორ კილოზე, ეს იქნება...

ნელი: კოტე! სანამ გადავრეულვარ... (მძღოლს) თქვენ რა შუაში ხართ, შემობრძანდით, ჩემო ბატონო, დაბრძანდით აგერ... დაისვენეთ... აგერ, ხილი მიირთვით... ვაიმე! ორი კოლო ხილი ვიყიდე სამი დღის წინ და მოვკვდი ამის მაცივარში შესვენება-გამოსვენებით! ამდენი მსხალი სად დავაწყო... გავდივართ ქალაქიდან, თან...

მძღოლი: რავა, აღარ შემოხვალთ, თუ? აგერ დააწყოთ ლამაზათ ზალაში...

კოტე: დავაწყოთ, ხო, აგერ ეს ყუთები და რომ დავბრუნდებით, მერე შევუბეროთ....

ნელი: რას ლაპარაკობ, რას!!! ამ ორ კვირაში დალპება ეს ამ სიცხეში და აქ იმდენი ქინკლა და ბუზი დაგხვდება...

კოტე: ჰოდა, მსხლის არაყი ხომ გვექნება და გვექნება, და აგერ, ბუზის არაყის მასალაც გაგვეჩითება...

მძღოლი: რასაა, რომ ჩივი, ძამია! ბუზის არაყი ბუზისგან კიარ კეთდება...

ნელი: იცის, ბატონო... ხუმრობს, თავისებურად... ასე იცის, რომ განერვიულდება...

კოტე: არაფერს არ ვნერვიულობ მე! რა მაქვს სანერვიულო? პირიქით, ძალიან ბედნიერი და კმაყოფილი ვარ! მსხლის ჯემი მენატრებოდა და აგერ, ბატონო...

ნელი: სულ მაიმუნობა და ღლიცინი შეიძლება? შემარგე ეს ერთი „პაეზდკა“! მოიფიქრე რამე, გემუდარები...

კოტე: კარგი, კარგი... არ ინერვიულო, ნელიკო, არ გაგიმეოროს დილანდელმა... მოვიფიქრებ რამეს, აბა, რას ვიზამ... შენ არ ინერვი... მეგობარო! აი, აგერ, შენ ფული და ეს მსხალი აგერ, ა... (ფურცელზე მისამართს დაუწერს) ამ მისამართზე მიიტანე. აგერ, კიდევ ფული და თუ ძმა ხარ, ამის შაქარი იყიდე გზად და ისიც თან მიაყოლე.

მძღოლი: (დახედავს ფულს, გაეზადრება სახე) კი, ძამია! მთელი დღე საჭის ტრიალში სად მრჩება ამდენი... შენ გეიხარე... რავარც მეტყვი, ისე მევიქცევი. შენ გეიხარე შენს ცოლ-შვილში! ჩაუზიდავ ახლა ამას ნელ-ნელა...

ნელი: (დამფრთხალი) კოტე, რა მოიფიქრე?

მძღოლი: ისე... წელს ხაპის მოსავალს უჩანს კილო არნახული პირი და... იმის გამოგზავნასაც ქე აპირობს ვერიკიე... მომავალში, თუ დამხვდები ძირს და ტყვილა არ მათრაქიებ ამ ხაბაკს ზეით-ქვეით, მადლობელი დავრჩები! პირდაპირ წვეილებ საცხა მეტყვი და... თან... სამარე ვარ, ხო იცი! წერუნი არ დამცდება ვერიკიესთან...

კოტე: ახლა შენ, ჩემო გენაცვალე, მაინცდამაინც, ბიზნესის წამოწყების იმედი ნუ გექნება ჩვენი და ვერიკოს ურთიერთობაზე... აბა, შენ იცი და დიდი მადლობა... (გაისტუმრებს მძღოლს)

ნელი: მითხარი, კოტე, გასკდა გული, რა მოიფიქრე?

კოტე: (ამაყად) მაკოცე ჯერ!

ნელი: (გაიპრანჭება) რომ არ ღირდეს? (კოცნის) მითხარი, სად გაატანე? კოტე: მანანასთან! ეგ ხომ იცი, ციყვივითა – სულ ზამთრის მარაგების კეთებაშია, ვენაცვალე! ამას წინათ რომ ვიყავი სტუმრად, კაკლის მურაბით გამიმასპინძლდა – „კაკალი 2004“ გესმის შენ? ჯერ 2004 წლის მარაგს „ამუშავებს“! ახლა შექმნის „მსხალი 2012“! მაგარია, რა!!! ზოგიერთ ჭრიჭინას კი არ გავს! მეოჯახე ქალმა 50 კილო მსხლის საზამთროდ დაბინავება როგორ ვერ უნდა მოახერხო?!

ნელი: გენიოსი ხარ, კოტიკო, გენიოსი! გინდა ჭრიჭინა მეძახე და გინდა ხარაბუხა! ჯანდაბას, ჩემი თავი, რადგან შენ ეს დავიდარაბა ამაცილე... ჩევეემო გვრიტო!

კოტე: ხო! ახლა გვრიტი ვარ!

ნელი: ბუ ხარ, ბუ! ჭკუისკოლოფობის ამბავში!

კოტე: ბუ და ჭოტი მაშინ იქნება, მანანამ მაგ მსხალს და შაქარს ქილები თუ დაამატა და უკან გამოგვიგზავნა...

ნელი: რას ამბობ, კოტე! ენამ არ გიყივლოს, ფუი ეშმაკს!!! არ ვიცი, რა მეშველებოდა უშენოდ! ჩემი გენიოსიიი...

ზარი. ნელი კარს აღებს და ისევ ის მძლოლი დგას უზარმაზარი ჩანთით.

მძლოლი: სულ დამავიწყდა, აი პაწა ატამია და ა, ამაზე მაინც ნუ იტყვიო უარს – ეწყინება ვერიკიას! ხო, და ჩანთა არ დამიკარგონო, ნონაიამ გამომიგზავნა საბერძნეთიდანო. გამოვივლი მე სადამოს და წვეილებ მაგ ჩანთას (ტოვებს ჩანთას და მიდის. კოტე გაჭირვებით შემოათრევს ჩანთას სახლში)

კოტე: ნელი, არ გადაირო, ახლა! ამას რამეს მოვუხერხებო... აგერ ვარ მე და არ შეგეშინდეს! ნაწილი მეზობლებს დაეურიგოთ, ნაწილს დღეს დეიდა ტასოსთან რომ ვაპირებ წასვლას, იმას წაგულდებ... იმდენ მსხალს მოვუხერხე რაღაც და ეს ატამი რაა... წამოხვალ ტასოსთან შენც?

ნელი: უფ, გადამიქანდა გული! შენ ვენაცვალე, კოტიკო! წაუღე, წაუღე, ხო... მე, ტასოსთან წამოსასვლელი დრო კი არა, ცეცხლი მიკივია... ქვეყნის საქმე მაქვს! მეზობლებს დაეურიგებ ამ ატამს უცებ... მაღაზიაშიც გასასვლელი ვარ და... არტურასთან ჩაწერა მინისტრთან მიღებაზე ჩაწერის ტოლფასია... რომ ვერ მოვასწრო – მორჩა... შენ მარტო წადი ტასოსთან...

ნელი ატმებს ხონჩებზე ალაგებს, კოტე წასასვლელად ემზადება.

ნელი: და ჩანთა არ დაგრჩეს ტასო დეიდასთან... ხომ გაიგე, რა თქვა იმ კაცმა... უნდა გაეუგზავნოთ ვერიკოს... კოტე! გაიგე, რას გეუბნები? ჩანთა უკან წამოიღე!

კოტე: გავიგე, ჰო! „კოტე არ შემიწუხდესო“ – არა, ტასომ? წავედი.

ნელი: ამას ჩამოვარიგებ და მეც გავაღ... გავდივარ მეც, კოტევე! გაიგე? გასადები წაიღე, მე არ ვიქნები სახლში და არ მეძებო! კოტე!

კოტე: გ ა ვ ი გ ე !!!!

ნელი: (თავისთვის) რა ბედი მაქვს, რა ბარიერების გადალახვა მიწევს, რამეს რომ მივაღწიო!

ნელი ჩამოარიგებს მეზობლებში ატამს და ძალიან ბედნიერი ბრუნდება სახლში. ემზადება და მიდის საპარიკმახეროში, მაგრამ ძალიან სწრაფად ბრუნდება უკან და გაჭირვებით მოათრევს „კოტესთვის გატანებულ“ ატმებიან ჩანთას.

ნელი: ეს რა დღე გათენდა... გადავირევი რა! ვერიკომ ხომ გადამიყვანა ჭკუიდან და ეს კაცი ცალკე მაგიუებს!!! სად დაურბის გონება! ტაქსიში დარჩა! რა მიჰქონდა, აბა? არა, რა... რა ფეხზე ავდექი... რა დღეა ასეთი... ნეტავი რას მოიგონებს... რას იტყვის... მე ჭრიჭინა მეძახა... თვითონ?... დამაცადე, ვაუბატონო! არ შეიფერა ქება?! გვრიტი არა, ის!!!! ყველგან დამაგვიანდა... როგორ მინდოდა ნორმალურად, მშვიდად მომზადება... არა, მაინტერესებს, როგორ გამოძვრება ამ სიტუაციიდან, რას მოიგონებს... (მიმაღავს ჩანთას. რეკავს ტელეფონი) ჰოო, ტასო დეიდა! რის მადლობა... არაფერს, არაფერს... ატამი? ჰო, ჰო... საუკეთესო ატამია... კი... რჩეული... ჰო... ვერიკომ გამოგვიგზავნა... გადავცემ იმასაც მადლობას, აუცილებლად... კარგი, კარგი... და... ჩანთის წამოდება ხომ არ დაავიწყდა კოტეს? ააა... შენს ჩანთაში გაუცვალე? კარგი, კარგი... ახალი ჯობია, რა თქმა უნდა... კარგი... (დებს ყურმილს) გადავირევი ახლა...რა ჩაახლაფორთა, ნეტა? ტასოა და ატმებიც აქვს და ჩანთაც... მე იგივე ჩანთა და იგივე ატმები მაქვს... (მიდის ჩანთასთან, ათვალიერებს, იღებს ატამს, უკან დებს) ნეტავ არ გაგვიყდებოდე...

შემოდის კოტე.

კოტე: ვაჰ, სახლში ხარ, ნელიკო, უკვე?

ნელი: რაო ტასო დეიდა?

კოტე: უჰ! გადაირია! დიდი მადლობები იხადა... მაგრამ, რა დამემართა, რომ იცოდე! სახელური მომიწყდა ჩანთაზე... ორივე ყური!.. გაგიყდა ტასო, შეწუხდა ძალიან... ახლა, ამ დაგლეჯილ ჩანთას ხომ არ წაუღებ ნელიკოსო... და მითუმეტეს, ვერიკოსო... ჰოდა, თავისი ჩანთა გამომატანა... ჰქონია, წარმოგიდგენია, ახალთახალი, ეს უზარმაზარი ჩანთა... რა ჯანდაბად უნდოდა, ნეტა! ჰოდა... მოკლედ, აჰა, შენ ჩანთა და ხვალვე გავუგზავნოთ ვერიკოს... უფ!.. ვააა... არტურა რა მაგარია! რა სხვანაირად გამოიყურები, ძალიან გიხდება...

ნელი: კერძოდ, რა მოგწონს?

კოტე: რა ვიცი, ყველაფერი... ვარცხნილობა, თმის ფერი... პროფესიონალია, რა!

ნელი: ახლა ვფიქრობ: ოკულისტთან წავიყვანო, ფსიქიატრთან თუ მმაჩის ბიუროში განქორწინებისთვის... თუ მე წავიდე და ყულფში გავუყარო თავი...

კოტე: პარიზში აღარ მივდივართ?... რა იყო, რა?... რა მოგივიდა... გეხუმრე... მაჭამე, ნელიკო, რამე! მომშივდა ამ გაწამაწიაში!

ნელი: ატამს გაგიფცქენი ახლავე! ვერიკოს ჩანტიდან...(გამოათრევს ჩანთას)

კოტე: უი, ატამი გვააქვს ? საიდან, კაცო... ეს ჩანთა აქ საიდან?

ნელი: რომ ჩავედი, ეზოში ტაქსის მძღოლი იდგა და კითხულობდა, ასეთი და ასეთი კაცი, ასეთი და ასეთი კეპითო... ჩანთა დარჩაო... წესიერი კაცი... ალაღ-მართალი... ზოგიერთ ჭრიჭინას კი არ გავს...

კოტე (იცინის): ვაააა... რაც მე ვიწვალე!!! სულ ალექსანდრეს ბრალია ყველაფერი!

ნელი: მაკედონელის?

კოტე: არა, კაცო, ჩვენი ალექსანდრეს!

ნელი: აჰა, ჭავჭავაძის!

კოტე: რა მოგივიდა, ნელიკო! ძნელაძის! დამეწია, ტაქსით რომ მივდიოდი... ატეხა პიპინი, ხელ-ფეხის ქნევა... გადამსვა თავის მანქანაში, მე წაგიყვანო... დამაყარა ანეკლოტები... ამიბნია თავგზა... ტასოსთან რომ მივედი, მაშინ გამახსენდა ჩანთა... ალექსანდრემ – რა ოხერია – აგერ, ხილ-ბოსტანში ვიყიდოთ ატმებიო... ვიყიდეთ! ამასობაში, გამახსენდა დასაბრუნებელი ჩანთა... გავცვივდით მე და ალექსანდრე, დავირბინეთ მაღაზიები – ვიყიდეთ ჩანთა... ავიტანეთ ტასოსთან ეს ყველაფერი... ახლა ტასო გადაირია... დამიტოვეო, მეხვეწა... ალექსანდრემ მოიფიქრა ისტორია ჩანთაზე, ყურებზე... მერე ტასო დავარიგეთ... მერე გამოვცვივდით და მეორე ჩანთა ვიყიდეთ... ალექსანდრე ატმებსაც ყიდულობდა – აიჭრა ცოტა... ჰოდა, მერე მომიყვანა სახლში... და ასეა, მოკლედ... და საერთოდ... ნუ გამაგიჟეთ!!!! ვერიკოს ძღვენი დამიჯდა ოქროს ფასი! არ შევაწუხო, ხომ, ვერიკომ!!!!

ნელი: ამის ატანა უკვე შეუძლებელია, კოტე! არა, მე მიჩვეული ვარ, შენს მუდამ „მომსახურების ზონიდან გასულ“ მდგომარეობას, მაგრამ, ეს ოხერი, შენ უკვე პლანეტიდან ხარ გასული! ხანდახან შემთხვევით შემოიშხუილებ ხოლმე და მერე ისევ მიდიხარ უსასრულობაში! რა გინდოდა, რას მერჩოდი... ვიყავი ჩემთვის, ვსწავლობდი... რაღაც გეგმები მქონდა, იდეალები, მისწრაფებები... რა თვალზე შემომხედე...

კოტე: მშვენიერ თვალზე შემოგხედე და გადაგარჩინე მეცნიერ-შინაბერობას. თორემ ახლა იქნებოდი საქვეყნოდ ცნობილი სპეციალისტი ბირთვულ-მაგნიტურ რეზონანსში, მაგრამ უშვილძირო და მარტოსული!

ნელი: რას ამბობ, ახლა ხომ შენი სახით ბომონდი მაკრავს გარს! რატომ ვიქნებოდი უშვილძირო და მარტოსული? კოჭლი ვიყავი, ცალთვალა თუ ენამოხლექილი? თაყვანისმცემლების არმია მერტყა გარს, არმია! მაგრამ, რაც გიწერია...

კოტე: ისე, როგორც ჩვენი საწყალი თემური იტყოდა, წარმომიდგენია რა „არმია“ გეხვია გარს, მე რომ ამომირჩიე!.. ვინ დაგიშალა, ნეტავი ვიცოდე, სამეცნიერო მოღვაწეობა?

ნელი: ასია ჩემზე! გადაგყევით შენ და შენს მოდემას! აფსუს, ნელი! მსოფლიო მასშტაბის გაქანების უნარმქონე, ნასტუდენტარი ფიზიკოსის ფეხსაცმელების დაწვივლებაში და მისი ნათესაგების ნატურპროდუქტების დაბინავებაში ხარჯავ ენერჯიას და ნერვებს!

კოტე: სერიოზული მეცნიერ-ფიზიკოსის, დავაზუსტებდი... კარგი ახლა, ნუ ამოქოქე შენებურად... გაიხსენე, დილით რა ცუდად იყავი... დაწყნარდი... რამე კარგზე იფიქრე... სამაგიეროდ, როგორი შვილები გყავს!

ნელი: შენ ნურაფერს მიიწერ, თუ კაცი ხარ, მაგ საკითხში!

კოტე: რაო?

ნელი: რა და... შენი როლი მათ აღზრდაში...

კოტე (აწყვეტინებს): გაიმეორე რა თქვი!!!

ნელი: მოიცა, კაცო, ერთი!.. შენ ის თქვი, ამ ატამს რა ვუყოთ...

კოტე: ატამი კი არა, შემომხედე თვალებში და ისე გაიმეორე, რა წამოგცდა!

ნელი: წამომცდა არა, ის! ორი ქსეროასლი გყავს, მადლობა ღმერთს! და ნუ გადაგაქვს ყურადღება, ატამს რა ვუყოთ-მეთქი...

კოტე: დაურიგე მეზობლებს!

ნელი: დავურიგე, უკვე, დავურიგე!!!! თხუთმეტ წუთში ერთხელ ხომ არ დავარიგებ ატამს!

აივნიდან ისმის ძახილი.

მეზობელი ნატო: ნელი დეიდა! აგერ, მამამ ნაკვეთიდან ხილი მოიტანა და... (აწვდის კალათით მსხალს...) ესეც თქვენი ხონხა (ხონხაც სავსეა მსხლით)

ნელი: დიდი მადლობა, გენაცვალე... რატომ შეწუხდი.. (ბრუნდება სასოწარკვეთილი)

ნელი: აი, ახლა რაღა ვქნათ?..

კოტე: აღარ ვიცი...

ნელი: ნაგვის ბუნკერს რომ მივუდოთ ეს ხილი?

კოტე: ეგ არის უზნეობა!

ნელი: ვიცი, მაგრამ... აბა რა ვქნათ? ხილ-ბოსტნის მადაზიას რომ შესთავაზო... აგერ ჩვენთან ქვევით, მზია რომაა... გაყიდოს...

კოტე: რას ლაპარაკობ, ნელი! უფაქტურო საქონელზე, არ იცი, რა ხდება?

ნელი: და ფაქტურა რომ მივცეთ?

კოტე: რა ბედნიერი ხარ, ნელი, უვიცი რომ ხარ... უფ, სულ მინდოდა ამ ფრაზის გამოყენება!

ნელი: უვიცი ვარ? უვიცი კი არა, ოჯახში გაზრდილი რომ ვარ და ზრდილობიანი, იმიტომ ვიტანჯები ასე! შენი ნათესავია ეგ ვერიკო და ეგ ხილიც შენთვისაა სამშობლოს ნაწილი! ბიჭოს! არ გამაგიყეს!!! მომაცილე, როგორც გინდა! დილით წერილი მიმქონდა... სადილსაც არ გავაკეთებ-მეთქი... დავისვენო-თქო... მოვწესრიგდე... ამის მაგივრად ნერვების წყვეტაში ვარ... მილიონი მსხალი და ატამი მარტყია გარშემო...

კოტე (ეშმაკური სახით): აქტრისა მარგარიტას მაგონებ რაღაცით! „მილიონ, მილიონ, მილიონ ალის ფრუქტ...“

ნელი: ჰოდა, ნიკალ! მიდი, წინსაფარი გაიკეთე და მომეხმარე... შენი საყვარელი ჯემი გავაკეთოთ პარიზში წასვლამდე... მერე დაურეკე არტურას, გინდა ფული შესთავაზე, გინდა ატამი, გინდა ცემით დაემუქრე, ჩამწეროს და მომაწესრიგოს! ქალი კი არა, მხედართმთავარი ვარ, რა! შენი გადამკიდე, სულ ფრონტის წინა ხაზზე ვარ ბრძოლაში ჩაბმული! ცუდად გახდომის საშუალება და პირობებიც კი არ მაქვს! ოჯახი კი არა, ბლენდერია, რა!!!!

ცოტა ხნის მერე სურათი: კოტე მსხალს ჭრის ხილფაფისთვის... ნელი გახქურასთნ, უზარმაზარ ქვაბთან ტრიალებს. რეკავს ტელეფონი.

ნელი: ჰო, მანანა! კარგი, რის მადლობა... რაა???? არ გინდა, რა ძალიან გთხოვ... მომისმინე... ერთი წუთით... უკვე წამოვიდა? (დებს ყურმილს)

კოტე: კიდევ რა ხდება დღეს?

ნელი: მანანამ შაღვას 20 ქილა მსხლის ხილფაფა გამოვატანე... მოვა ახლა საცააო და, თუ რაიმე ქილები გაქვთ შეაგროვეთ და გამოატანეთ, 15 კილო ბუღგარული წიწაკა მაქვს გასაკეთებელი ზამთრისთვისო და მსხალმა მთელი ქილების მარაგი შეიწირაო... კოტე... ამდენი ქილები არ გვაქვს, ესეც რომ

ჩავდოთ და მანანასაც გავუგზავნოთ... მოდი, გავარდი ახლა უცებ და იყიდე, ჰა? მანანაც ცოდოა... ამდენი საქმე დავატეხეთ თავს....

კოტე: კარგი. წავალ და ვიყიდი ქილებს. რა ვიფიქრე, იცი? საკონსერვო ქარხანა ხომ არ გაგვეკეთებინა? გამოცდილება გვაქვს, ხილი გვაქვს, მუშახელი გვყავს, ფული ჩამიღია... კ ჩორტუ პარიზი! მოიცდის! ბიზნესი ვერ მოიცდის!

ნელი: მიდი, შენ ქილებს მიხედე, შენს მოსვლამდე შალვას გავაკავებ, მოხვალ და ბიზნესგეგმაც განვიხილოთ!.. (საათს დახედავს) კოსმეტოლოგმაც – ჩაყვინთა...

კოტე: კოსმეტოლოგი კი არა, ნეტავი თვითმფრინავს მივუსწრებდეთ, ჩემო ნელი!.. რა იყო, მაინც, ა? მივყოლოდით ნელ-ნელა ამ ხილს, როგორც იმ პატიოსანმა კაცმა გვირჩია და შეგვეჭამა! ბოლოს და ბოლოს, „რა არის სხალი, შეჭამ და-ვისიო!“ წავედი მე ახლა, ქილებს მოვიტან...

სადამო. ნელი და კოტე დაქანცულები ტელევიზორს უყურებენ.

ნელი: არა, მაინც როგორ გვითხრა ზაზამ... კი არ ცხოვრობთ, ტანგოს ცეკვაუთო...

კოტე: რამანწიკ!.. ნელიკო, ტანგო იქით იყოს და... მაწონი ხომ არ ჩაგვერტყა ბრუდერშაფტზე, ა? კარგი, სოფლის მაწონი!

დასასრული